Annus II. - Vol. II Die 15 Martii 1910. Num. 4.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae apostolicae, pag. 137. — II. *S. C. Consistorialis:* Nominationes Episcoporum, pag. 146. — III. *S. C. de Sacramentis:* Circa dispensationes ab impedimentis matrimonialibus concedendas regibus et regiae stirpis principibus, pag. 147. — IV. *S. C. Concilii:* Distributionum choralium, pag. 148. — V. *S. C. Indicis:* Decretum, pag. 157. — VI. *S. C. Rituum:* Dubia quaedam circa missam votivam SS. Apostolorum Petri et Pauli, festa titularis et dedicationis ecclesiae cathedralis et lectiones I Nocturni in festis S. Francisci Xaverii, S. Antonii Patavini et S. Aloisii Gonzagae, pag. 158; Confirmationis cultus ab immemorabili tempore praestiti Servo Dei Iuliano Cesarello De Valle, pag. 159; Beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Adelaidis Cini, pag. 162; Canonizationis Beati Ioannis a Triora martyris, pag. 166; Canonizationis B. Ioannae De Arc Virginis, pag. 167. — VII. *S. R. Rota:* Nullitatis matrimonii, pag. 169. — VIII. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 177.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione particolare; Nomine, Onorificenze; Necrologio, pag. 182.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCX.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Litterae Apostolicae

PAG.

I. *Sodalitium cui vulgo.* – Concessio tituli et privilegiorum archisodalitatum confraternitati Virginis De Sion pro Iudaeorum conversione impetranda in ecclesia « Ecce Homo » constitutae, cum facultate aggregandi ubique terrarum. – *27 augusti 1909* 137

II. *Decessor Noster.* – Fideles omnes, manu gestantes appositum rosarium, rite benedictum, in recitatione coronae pretiosissimi sanguinis, indulgentiam L dierum pro quolibet « Pater » et quolibet « Gloria » lucrari possunt, praeter iam concessas. – *9 decembris 1909* 138

III. *Dilecti filii.* – Indulgentiae et privilegium altaris B. Mariae Virginis « a Fraxino » nuncupati, in dioecesi Veronensi. – *5 ianuarii 1910* 140

IV. *Nobis in sublimi.* – Separatur a Vicariatu Apostolico Ce-li Septentrionalis districtus Pao-ting-fou, atque ex eo novus erigitur Vicariatus Apostolicus Ce-li Centralis appellatus. – *14 februarii 1910* 141

V. *Quae ad spirituale.* – Dioecesis Akcrensis ab Amadiensi Chaldaeorum disiungitur. – *24 februarii 1910* 142

Epistolae

I. *Quem ex perspecta.* – Ad Antonium tit. SS. Nerei et Achillei S. R. E. presbyterum cardinalem Fischer, coloniensium archiepiscopum, pro gratiarum actione ob volumen, tamquam venerationis obsequium Summo Pontifici exhibitum, quo res omnes continentur in conventu eucharistico coloniae Agrippinae gestae. – *13 februarii 1910* 144

II. *La Santità di N. S.* – All'illustrissimo e reverendissimo Mons. Francesco Saverio Haberl, prelato domestico di S. S. e presidente generale dell'Associazione « S. Cecilia » di Germania, Ratisbona (Baviera). – *18 febbraio 1910* 145

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Nominationes episcoporum 146

S. CONGREGATIO DE SACRAMENTIS

I. *Decretum.* – Circa dispensationes ab impedimentis matrimonialibus concedendas regibus et regiae stirpis principibus. *7 martii 1910* 147

(*Sequitur*)

Annus II. - Vol. II. Die 15 Martii 1910. Num. 4.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

CONCESSIO TITULI ET PRIVILEGIORUM ARCHISODALITATUM CONFRATERNITATI VIRGINIS DE SION PRO IUDAEORUM CONVERSIONE IMPETRANDA IN ECCLESIA « ECCE HOMO » CONSTITUTAE, CUM FACULTATE AGGREGANDI UBIQUE TERRARUM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Sodalitium cui *vulgo* titulus est « Associatio precum pro Iudaeorum conversione impetranda » paucis abhinc annis Parisiis inchoatum et ab Archiepiscopo Parisiensi probatum, tanta, favente Deo, brevi, incrementa suscepit, ut per totam fere Galliam diffusum, mox in universum catholicum terrarum orbem feliciter propagatum reperiatur. Indulgentiis a Sede Apostolica ditatum, nunc circiter centum millibus sodalibus constat, illudque moderantur religiosi viri, qui sacerdotes Nostrae Dominae de Sion appellantur. Iamvero cum iidem sacerdotes, suffragantibus Patriarcha Hierosolymitano, et Archiepiscopis Parisiensi, Viennensi Westmonasteriensi, atque Carthaginensi, Nos enixis precibus flagitaverint ut tam frugifero sodalitio centrum constituere, illudque Archisodalitatis titulo ac privilegio augere de Apostolica benignitate velimus, Nos quibus nihil antiquius est, quam ut communione precum veram Iesu Christi fidem deerrantes amplectantur, votis his piis annuendum quantum in Domino possumus existimavimus. Quare de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, huic sodalitio sive societati, centrum constituimus, in ecclesia ad arcum *Ecce Homo* ubi a Hierosolymitano Patriarcha die XVII Aprilis mensis anno MCMVIII, feria nempe sexta in Parasceve, erecta fuit Con-

fraternitas titulo *Nostrae Dominae de Sion* eiusque statuta probata fuerunt. Illam autem confraternitatem pro Iudaeorum conversione impetranda constitutam, Apostolica similiter auctoritate, tenore praesentium ad Archisodalitatis titulum et gradum, perpetuum in modum evehimus, omnibus ei iuribus et privilegiis additis, quae ad Archisodalitia de more pertinent. Propterea concedimus Moderatori atque officialibus praesentibus et futuris societatis huius sic per Nos ad archisodalitii dignitatem evectae, ut ipsi in posterum, servatis forma Constitutionis Clementis PP. VIII Praedecessoris Nostri rec. mem. aliisque apostolicis ordinationibus desuper editis, omnes et singulas eiusdem nominis atque instituti societates ubique terrarum existentes, eidem Archisodalitio legitime aggregare queant; utque illis singulas et universas indulgentias, relaxationes ipsi Archiconfraternitati a Sede Apostolica concessas et aliis communicabiles, communicare licite similiter valeant. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scientes vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliis Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque, speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XXIVI Augusti MCMIX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

FIDELES OMNES, MANU GESTANTES APPOSITUM ROSARIUM, RITE BENEDICTUM, IN RECITATIONE CORONAE PRETIOSISSIMI SANGUINIS, INDULGENTIAM L DIERUM PRO QUOLIBET « PATER » ET QUOLIBET « GLORIA » LUCRARI POSSUNT, PRAETER IAM CONCESSAS.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Decessor Noster recolendae memoriae Leo PP. XIII per Rescriptum S. Congregationis Indulgentiarum sub die XVIII Septembris anno MDCCCXCIII Sodalibus inscriptis in Con-

fraternitatem a Pretiosissimo Sanguine, cum recitent coronam ipsius Pretiosissimi Sanguinis, manu gestantes appositum rosarium rite benedictum, pro qualibet Dominica oratione et qualibet prece a « *Gloria Patri* » nuncupata, partialem quinquaginta dierum indulgentiam, vel defunctis applicabilem, largitus est. Nunc autem cum dilecti filii sacerdotes Missionarii a Pretiosissimo Sanguine Nos enixis precibus flagitaverint, ut indulgentiam eandem ad universos ex utroque sexu fideles extendere de Apostolica benignitate, velimus: Nos salutare ac frugiferum consilium esse rati, coelestium munerum erogatione, excitare gentes ad passionis Domini mysterium rite recolendum, votis his piis annuendum libenti quidem animo existimavimus. Quare de Omnipotentis Dei misericordia ac Beati Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi per praesentes concedimus, ut singuli atque universi fideles ex utroque sexu, nunc et in posterum ubique terrarum existentes potiri queant praefata partiali indulgentia adnexa recitationi Coronae Sanguinis Pretiosissimi, dummodo serventur conditiones omnes quae additae sunt concessioni, quam recensuimus, per memoratum Rescriptum a Decessore Nostro Confraternitatis cognominis Sodalibus factae, et dummodo ipsae Coronae sint rite benedictae a potestatem habentibus, et iuxta formulam a Sacrorum Rituum Congregatione probatam. Non obstantibus contrariis quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Sed volumus ut praesentium Litterarum exemplar, sub poena nullitatis gratiae obtentae, ad Supremam Congregationem S. Romanae et Universali Inquisitionis de more exhibeatur; ac similiter ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die IX Decembris MCMIX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

Die 13 Decembris 1909. — Praesentium Litterarum exemplar ad hanc Supremam S. Congregationem S. Romanae et Universalis Inquisitionis exhibitum fuit. In quorum fidem, etc.

Aloisius Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

III.

INDULGENTIAE ET PRIVILEGIUM ALTARIS B. MARIAE VIRGINIS « A FRAXINO » NUNCUPATI, IN DIOECESI VERONENSI.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Dilecti filii sacerdotes designati ad provehenda sollemnia quatercentenaria festa, quae ob memoriam Apparitionis B. M. Virginis *a Fraxino* nuncupatae prope Pischariam in dioecesi Veronensi habenda sunt, supplici Nos adeunt prece, ut eidem vetusto ac perinsigni sanctuario, de thesauro Ecclesiae Nobis divinitus commisso, singulares nonnullas gratias largiri, de Apostolica benignitate velimus. Nos autem inspecto gravi commendationis officio dilecti filii Nostri Bartholomaei S. R. E. Cardinalis Bacilieri ex dispensatione Apostolica Episcopi Veronensis, votis his piis annuentes, de Omnipotentis Dei misericordia ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, altare B. M. Virginis *a Fraxino,* in memorato Sanctuario situm, Apostolico missarum pro defunctis privilegio, per praesentes ita decoramus, ut quandocumque sacerdos aliquis saecularis, vel cuiuslibet ordinis regularis, missam pro cuiusque fidelis anima, quae Deo in charitate coniuncta ab hac luce migraverit, ad memoratum altare rite litaverit, anima ipsa, si ita Deo placuerit, a purgatorii poenis liberetur. Pari insuper auctoritate largimur, ut servatis ecclesiasticorum canonum praescriptionibus ad ipsum Virginis altare Sacrum facientes, missam votivam B. M. Virginis celebrare possint quotidie exceptis dominicis, festis duplicibus primae et secundae classis, vigiliis feriis octavisque privilegiatis.

Tandem ut spirituali fidelium ad Sanctuarium dictum confluentium bono consulamus, omnibus et singulis fidelibus ex utroque sexu qui admissorum confessione sacramentali expiati, atque epulis coelestibus refecti, Virginis *a Fraxino* Sanctuarium diebus dominicis, ac festis B. M. Virginis visitent, ibique pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effundant, quo ex iis die id agant Plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. His vero fidelibus qui corde saltem contrito quovis anni die, preces ut superius diximus fundentes, idem Sanctuarium celebrent, de numero poenalium in forma Ecclesiae solita septem annos expungimus. Porro sinimus fidelibus ipsis fas siet, si malint,

plenariis his ac partialibus indulgentiis, functorum vita labes poenasque expiare. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die v Ianuarii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

IV.

SEPARATUR A VICARIATU APOSTOLICO CE-LI SEPTENTRIONALIS DISTRICTUS PAO-TING-FOU, ATQUE EX EO NOVUS ERIGITUR VICARIATUS APOSTOLICUS CE-LI CENTRALIS APPELLATUS.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Nobis in sublimi Principis Apostolorum cathedra nullis quidem meritis Nostris divinitus collocatis, illud ante omnia cordi est, ut vera fides in universum terrarum orbem propagetur; eaque de causa catholicas missiones longinquis in regionibus constitutas, impenso studio provehere satagimus, quaeque in illarum emolumentum cedant, vigili sollicitudine praestare maturamus. Iamvero cum ad fovenda felicia incrementa, quae postremis hisce annis, adlaborantibus sacerdotibus a Missione suscepit christianum nomen in Vicariatu Apostolico Ce-li Septentrionalis seu Pekinensis, venerabilis frater Stanislaus Jarlin, Episcopus titularis Pharbaetitensis, et memorati Vicariatus dignissimus Praesul, Nobis proposuerit, ut in separatam missionem erigere dignaremur ipsius Vicariatus districtum Pao-ting-fou nuncupatum; Nos omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis, cum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus negotiis Prop. Fidei praepositis, votis his annuendum existimavimus. Quae cum ita sint, Motu proprio, ac certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, districtum Pao-ting-fou a Vicariatu Ce-li Septentrionalis seiungimus, eumque erigimus in separatum Vicariatum apostolicum, sub nomine Ce-li Centralis, sacerdotum a Missione curis tradendum. Itaque novus hic Vicariatus Apostolicus Ce-li Centralis sic per Nos erectus, complectatur dictum districtum Pao-ting-fou, constantem Praefectura primi ordinis Pao-ting-fou, nec non altera secundi ordinis Y-tchoo, et finiatur ad septentrionem Praefecturis Suen-hoa-fou et Choun-tien-fou ad orientem, et meridiem Praefectura Ho-kien-fou, ad occidentem vero tum Praefectu-

ris Ting-tchoo et Tcheng-ting-fou pertinentibus una cum memoratis ad provinciam civilem Tche-ly tum provincia civili Chan-Si. Ecclesiasticae autem limitetur ad septentrionem Vicariatu Apostolico Ce-li Septentrionalis, ad orientem et meridiem Vicariatu Ce-li Meridionalis, tandem ad meridiem et occidentem Vicariatu Ce-li Meridio-occidentalis. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque, speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XIV Februarii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

L. ✠ S.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

V.

DIOECESIS AKCRENSIS AB AMADIENSI CHALDAEORUM DISIUNGITUR.

VENERABILI FRATRI IOSEPHO EMMANUELI THOMAS,
PATRIARCHAE BABYLONENSI CHALDAEORUM.

PIUS PP. X.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae ad spirituale fidelium bonum satius procurandum opportuniora videntur, ea in hac sublimi Principis Apostolorum cathedra, licet immerentes, collocati, omni studio ac voluntate praestamus. Hoc igitur consilio ducti, Akcrensem dioecesim in tuo isto Patriarchatu, quae expostulantibus Georgio Ebed Jesu Khayyath, Patriarcha fel. mem., atque Synodo Episcoporum Chaldaici ritus, per similes Apostolicas litteras, die vicesimo tertio mensis Aprilis anno MDCCCXCV datas, Dioecesi Amadiensi perpetuo accessorie unita fuit, addito eidem Episcopo Amadiensi una cum iurisdictione etiam titulo *Akcrensis*, nunc ob graves caussas, inferius descriptas, a praedicta dioecesi Amadiensi disiungendam censuimus. Quindecim enim annorum experimento, Nostri Delegati testimonio confirmato, compertum est Episcopum Amadiensem nec apte nec commode

ob locorum distantias, impervias semitas, aliasque graves difficultates Akcrensis dioeceseos regimini et gubernio incumbere posse. Quapropter tu, venerabilis frater, superiore anno in hac Alma Urbe Nostra praesens ob visitationem Sacrorum Liminum enixas preces Nobis adhibuisti, ut praedicta Akcrensis dioecesis ab Amadiensi iterum separaretur, et donec rite de proprio Pastore provideri possit, potius a Patriarcha, cuius dioecesi illa propior est, interim administraretur. Quibus omnibus rei momentis cum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, christiano nomini propagando praepositis pro negotiis Ritus orientalis, sedulo ac mature perpensis, tuis huiusmodi votis annuendum existimavimus. Quare praesentium tenore ac de Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine, praefatam sedem episcopalem Akcrensem ab Amadiensi Chaldaeorum separamus omnino ac disiungimus, et ita separatam ac divisam administrandam *provisorie et ad interim* curae et religioni venerabilis fratris Patriarchae Babylonensis *pro tempore* committimus, qui eandem regere et gubernare poterit etiam per dignum atque idoneum suum Vicarium ad nutum amovibilem, prout eidem videbitur in Domino expedire. Decernentes praesentes Nostras litteras firmas, validas, efficaces, semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit in omnibus et per omnia plenissime suffragari sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et sanctionibus Apostolicis in contrariis facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIV Februarii MCMIX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLAE

I.

AD ANTONIUM TIT. SS. NEREI ET ACHILLEI S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM FISCHER, COLONIENSIUM ARCHIEPISCOPUM, PRO GRATIARUM ACTIONE OB VOLUMEN, TAMQUAM VENERATIONIS OBSEQUIUM SUMMO PONTIFICI EXHIBITUM, QUO RES OMNES CONTINENTUR IN CONVENTU EUCHARISTICO COLONIAE AGRIPPINAE GESTAE.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quem ex perspecta tua ac Germaniae Catholicorum sollertia conieceramus felicem exitum non ita pridem a te habiti Conventus Eucharistici, eundem Nobis testatum voluisti misso nuper volumine, ad res in eo gestas referendas edito. Publica iam fama, iam ipse quem Roma misimus Ven. Frater Noster, Episcopus Praenestinus, qui coetui eidem Nostro nomine praesideret, ad Nos attulerant quod istic id temporis licuit intueri mirandum fidei pietatisque publicae exemplum. Sed amavimus Conventum celebritate refertissimum Nostros pene ob oculos litteris versari, uno veluti aspectu emetiendum. Et re quidem vera intelligere vix poteris quantum inde hauserimus solatii, quantaque simus prosequuti animi delectatione quae in eo volumine enarrantur, tum indigenarum peregre convenientium frequentiam pene innumerabilem, tum disceptationum, quae in conciliis habitae sunt, gravitatem atque utilitatem, tum mira sacrorum rituum solemnia atque splendorem, tum denique multiplici significatione egregie proditam in Christo pietatem et in Apostolicam Sedem observantiam. Gratulamur tibi labores tam prospere exantlatos, iis vero qui coetui interfuere, pulcherrimum honestissimumque religionis specimen et adauctum inde in Altaris Sacramentum cultum, precamur omnibus studium usque vehementius erga maximum hoc *fidei mysterium*, in quo, singulari quadam miraculorum copia ac varietate, et divina caritas et humana elucet dignitas.

Auspicem coelestium munerum ac testem paternae Nostrae benevolentiae gratique in te animi, tibi, dilecte Fili Noster, Clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XIII Februarii MCMIX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

II.

ALL'ILLUSTRISSIMO E REVERENDISSIMO MONS. FRANCESCO SAVERIO HABERL, PRELATO DOMESTICO DI S. S. E PRESIDENTE GENERALE DELL'ASSOCIAZIONE « S. CECILIA » DI GERMANIA, RATISBONA (BAVIERA).

La Santità di N. S. è venuta a conoscere, che particolarmente in Germania e fra i connazionali tedeschi degli Stati Uniti d'America, si va spargendo un'opinione intorno all'edizione vaticana del canto liturgico assolutamente falsa in se stessa e molto pregiudizievole alla restaurazione uniforme del medesimo canto in tutta la Chiesa. Si va cioè insinuando che il S. Padre, nel pubblicare la prefata edizione non ha inteso di accogliere in essa alcuna forma speciale di ritmo, ma di lasciare ai singoli maestri di musica la facoltà di applicare alla serie di note, prese materialmente, quel ritmo che essi stimano più conveniente.

Quanto sia falsa questa sentenza si dedurrà anche dal semplice esame dell'edizione vaticana, dove le melodie sono evidentemente disposte secondo il sistema del cosidetto ritmo libero, del quale nella prefazione del *Graduale Romano* si riportano e si inculcano perfino le regole principali di esecuzione, perchè tutti vi si attengano ed il canto della Chiesa sia per tutto uniformemente eseguito. Inoltre, come è ben noto, la Commissione pontificia deputata alla compilazione dei libri liturgici gregoriani, fin dal principio e con aperta approvazione della Santa Sede ha inteso espressamente di segnare le singole melodie dell'edizione vaticana in tale ritmo determinato. In fine l'approvazione data per ordine del S. Padre dalla S. Congregazione dei Riti al *Graduale Romano,* come si estende a tutte le norme speciali onde l'edizione vaticana è stata composta, così anche inchiude la forma ritmica delle melodie, la quale per conseguenza è inseparabile dall'edizione stessa. Per conseguenza nella presente restaurazione gregoriana, è stato sempre ed è ancora del tutto alieno dalla mente del S. Padre e della S. Congregazione dei Riti di lasciare all'arbitrio dei singoli un così importante e sostanziale elemento, quale è il ritmo delle melodie della Chiesa.

La S. V., per la molta autorità che gode, come Presidente generale della benemerita Associazione tedesca di S. Cecilia, è invitata a far conoscere a tutti i membri della predetta Associazione la presente comunicazione, esortando insieme i cultori della musica sacra a desistere da tentativi, i quali, nel presente stato degli studi archeologici, letterari e storici, non possono dare nessun serio ed accettevole risultato. Essi servono solo a confondere le menti dei meno esperti e ad alienare

gli animi dalla restaurazione gregoriana, quale fu intesa dal S. Padre, e quale anche per rispetto al ritmo, non solo è accettata e con nuovi ed utili studi sempre meglio illustrata da tutti i più insigni teorici gregoriani, ma oramai praticata con pieno e consolante successo da innumerevoli scuole in ogni parte del mondo. Tanto era mio dovere significarle per speciale incarico di Sua Santità.

Con sensi di sincera stima ed osservanza

Roma, 18 Febbraio 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Prefetto.*

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

NOMINATIONES EPISCOPORUM

Decreto S. Congr. Consistorialis nominati sunt:

4 Martii 1910. – Rev. D. Patritius Ricardus Heffron, rector Seminarii archiepiscopalis S. Pauli de Minnesota, ad ecclesiam episcopalem Winonensem (Winona) in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis.

10 Martii 1910. – Rev. D. Carolus Augustin, canonicus ad honorem ecclesiae cathedralis Vratislaviensis, ad Ecclesiam titularem episcopalem Diocaesariensem (Diocesarea) et deputatus in Auxiliarem Emi ac Rmi Dñi Episcopi Vratislaviensis (Breslau).

10 Martii 1910. – Rev. D. Iosephus Alves Martins, canonicus archidiaconus ecclesiae cathedralis Loandae, ad Ecclesiam episcopalem S. Iacobi Capitis Viridis (S. Giacomo di Capo Verde).

ERRATA CORRIGE.

Cum error irrepserit in enuncianda nominatione R. P. D. Ioannis Bedae Cardinale in fasciculo diei 15 Februarii 1910, textus est hac ratione corrigendus:

3 Februarii 1910. – Illmus et Revmus D. Ioannes Beda Cardinale, Episcopus Cornetanus et Centumcellarum (Corneto e Civitavecchia) ad Ecclesiam titularem archiepiscopalem Laodicensem in Phrygia, cum officio Delegati Apostolici in dioecesi Perusina (Perugia).

S. CONGREGATIO DE SACRAMENTIS

DECRETUM

CIRCA DISPENSATIONE AB IMPEDIMENTIS MATRIMONIALIBUS CONCEDENDAS REGIBUS ET REGIAE STIRPIS PRINCIPIBUS.

Inter causas maiores Apostolicae Sedi speciali modo reservatas, dispensationes etiam illae recenseri sunt solitae, quae ad principum regiae stirpis matrimonia referuntur, exclusis ab eiusmodi utenda facultate aliis omnibus Ecclesiae Praepositis.

Verum, quandoquidem quae observantia et consuetudine nituntur, non omnia semper sic plane definita et perspicua esse soleant, ut nihil anceps relinquant; idcirco, ne in re tanti momenti ulla possit suboriri dubitatio, SSmus D. N. huic S. Congregationi de disciplina Sacramentorum mandavit ut opportunum Decretum hac de re promulgaret.

Itaque Sacra haec Congregatio SSmi D. N. Pii Papae X iussa faciens, de expresso Ipsius mandato atque Eiusdem auctoritate declarat, dispensationes a quibusvis impedimentis matrimonium sive dirimentibus sive impedientibus, quae regibus ac regiae stirpis principibus erunt concedendae, Sedi Apostolicae speciali modo esse reservatas, ita ut ab huius potestatis usu excludantur Ordinarii omnes et alii quilibet, in quavis dignitate constituti; eandemque potestatem in facultatibus cuilibet et quavis forma concessis, nullatenus esse comprehensam.

Praesentibus in perpetuum valituris, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Huius autem Decreti tenorem Sanctitas Sua in audientia habita ab infrascripto Cardinali Praefecto die VI Martii MCMX audivit et approbavit.

Datum Romae, ex aedibus eiusdem S. Congregationis, die VII mensis Martii anno MCMX.

D. CARD. FERRATA, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph. Giustini, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO CONCILII

PATAVINA *(Padova).*

DISTRIBUTIONUM CHORALIUM

Die 26 Februarii 1910

SYNOPSIS DISPUTATIONIS. — Cum in Capitulo Cathedrali Patavino massa distributionum choralium, quae vocabatur *Caneva Maggiore,* ita tenuis existeret ut chori servitium verisimiliter negligeretur, ideo Gregorius XIII, motu proprio *Admonet Nos,* diei 7 Martii 1575, mandavit, ceu refert Capitulum, « che la massa delle distribuzioni si costituisse in « Ducati tremila, da lire Venete sei ciascuno, e se a formare la detta « somma non fosse sufficiente la massa comune, ogni canonico e dignità, « coi redditi della propria prebenda, dovesse concorrere a formare i tre- « mila Ducati, *ratione habita valoris praebendae et fructuum* ». Hanc praescriptionem deinde Paulus V poenalibus sanctionibus communivit, statuens litteris apostolicis in forma Brevis, latis die 1 Novembris 1627, quae incipiunt *In Supremo* : « che quel canonico il quale avesse lasciato « passare il mese di Ottobre e di Aprile senza pagare la sua contribu- « zione, non potesse più avere voce attiva e passiva in capitolo finchè « non l'avesse versata ; e nemmeno godere delle quotidiane distribuzioni, « minacciando della sospensione *a divinis* chiunque fosse concorso a « usare indulgenza sul proposito ». Motus proprii Gregorii XIII et Brevis Pauli V exemplaria authentica in actis desiderantur.

Haec autem portio a singulis pro rata reditus solvenda, in nova ordinatione praebendarum confecta anno 1828 constituta fuit in libellis decem et octo pro singulis centenis redituum uniuscuiusque canonicatus, et vocata est *decima capitularis* respondens circiter sextae parti totius praebendae. Nunc autem maxima portio quae solvitur ab archipresbytero attingit libellas 1275,73, minima vero quae solvitur ab ultimo canonico est lib. 329,45. Integra vero massa pro distributionibus choralibus assignata pertingit ad libellas 9017,32.

His praemissis ad rei intelligentiam, referam huiusmodi rationem efformandi decimam capitularem pro ea parte quae archipresbyterum respicit, haud iustam videri hodierno archipresbytero Antonio Rampazzo, qui proinde iam a die 2 Iunii elapsi anni apud S. V. O. super hoc quaestionem movit, ac supplici oblato libello petiit : « Utrum ex reditibus

beneficii sui aliqua saltem pars, quae scilicet sufficienti congruae parochiali respondeat, a praedicto onere sit eximenda. Quatenus *affirmative*: Qua mensura eiusmodi congrua determinari debeat ». Quatenus vero *negative*: « An in computatione redituum ratio sit habenda de missis *pro populo* celebrandis quae admittitur in aliis beneficiis quoad onera missarum ex legatis ». Insuper: « An subtrahi possint impensae tum quae ad ordinariam et extraordinariam reparationem immobilium beneficii fiunt, tum quae ad pueros alliciendos ut doctrinae christianae et scholae religionis intersint, vel ad pauperum et infirmorum necessitates levandas adhibentur ceteraeque quibus parochiale beneficium oneratur ».

Capitulum Cathedrale, cui Episcopus de mandato S. C. supplicem libellum remisit pro informatione et voto, in capitulari coetu diei 17 eiusdem mensis et anni, unanimi suffragio adprobavit resolutionem his terminis contentam: « Il Capitolo, dolente di aver dovuto occuparsi di « così delicata questione, si dichiara contrario tanto all'idea vagheggiata « da Monsignor Arciprete di considerare la prebenda della quale è inve- « stito come formata di due enti separabili, il *canonicato* e la *congrua* « parrocchiale; quanto al fine da esso inteso con la detta separazione, « di esimere cioè parte delle rendite della sua prebenda dall'applica- « zione della decima capitolare ».

Ad hanc vero conclusionem Capitulum devenit ob sequentes rationes: « 1° perchè nè l'uno nè l'altro dei citati documenti (di Grego- « rio XIII e Paolo V) fa distinzione di trattamento fra la prebenda « canonicale goduta dall'Arciprete e quella delle altre dignità e canonici « riguardo alla misura nella quale deve applicarsi la così detta decima « capitolare; 2° ed è ciò tanto vero che si usò sempre e si usa tuttavia « nella denunzia dei redditi di ciascun canonicato al sindaco capitolare, « di tener conto nelle attività di quelle godute dall'Arciprete, della casa « canonica che a lui solo è rimasta, attribuendo alla stessa un certo « canone di fitto in base alle norme stabilite nei prospetti capitolari « per detta denunzia; 3° perchè mentre tutte le altre prebende, per le « leggi eversive e per l'imposta del 30% da prima, e poi per la suc- « cessiva riduzione della rendita pubblica, sono andate sempre più as- « sottigliandosi, quella dell'Arciprete invece non solo non subì le dette « vicende (fatta eccezione per la piccola parte costituita da certificati di « rendita pubblica), ma potè anzi, per le migliorate condizioni dell'agri- « coltura e conseguente aumento dei fitti delle terre, avvantaggiarsi non « poco; 4° perchè non vi è motivo di mutare uno stato di cose tanto « antico. Non oneri nuovi sono stati aggiunti, onde aggravata la condi-

« zione della prebenda *ex quadam aequitate* si debba fare una riduzione, « ma gli oneri sono i medesimi sempre quelli cioè inerenti ad ogni be- « neficio parrocchiale, come la Messa *pro populo*, il soccorso agli am- « malati, ecc.; 5° perchè nemmeno per circostanze estrinseche è peggio- « rata la condizione della prebenda, chè anzi è migliorata assai, cosicchè « al presente essa ha un reddito netto di circa sette mila lire, ossia è « superiore del doppio della più pingue delle altre prebende e tripla « degli ultimi canonicati. È tale insomma da offrire all'investito il modo « di soddisfare convenientemente agli oneri *comuni inerenti* alla cura « della parrocchia. Che se in vista forse degli oneri suddetti, nella rior- « ganizzazione di tutte le prebende della Cattedrale avvenuta nel 1828, « fu creduto sufficiente l'assegnare all'Arciprete un beneficio che supe- « rava allora di sole lire austriache 500 il reddito di quelli delle altre « dignità, sembrerebbe dovesse starsene tanto più contento l'odierno « Arciprete il quale, come si disse, ha una rendita più che doppia di « quella che ha il meglio provveduto dei suoi confratelli; 6° perchè la « divisione della prebenda domandata da Mons. Arciprete nei riguardi « dell'applicazione della *decima capitolare* al verificarsi di una nuova « vacanza potrebbe far nascere l'idea che, come lo furono gli altri cano- « nicati, fosse assoggettabile a liquidazione e conversione la parte di « beneficio separata dalla congrua parrocchiale con quali disastrose « conseguenze per la prebenda stessa e con quale danno degli altri « canonici che dovrebbero supplire essi medesimi all'eventuale minore « contributo dell'Arciprete a formare la massa delle distribuzioni è facile « indovinare; 7° perchè l'Arciprete è tale in quanto è rivestito di quella « determinata prebenda canonicale per cui diventa vicario perpetuo del « Capitolo per la cura attuale della parrocchia, mentre la parrocchialità « abituale risiede nel Capitolo, e non ha peso l'osservazione che per « la prebenda arcipretale è obbligatorio il concorso (donde si vorrebbe « inferire che il *canonico* viene ad aggiungersi all'*arciprete*); perchè tale « obbligo corre anche pel teologo e per il penitenziere; 8° infine perchè « se l'uso e la consuetudine nella presente materia hanno massimo « valore, l'uso e la consuetudine, nel caso nostro sono affatto contrari « alla novità che vorrebbe introdursi da Monsignor Arciprete, essendosi « costantemente tassata la prebenda arcipretale come tutte le altre senza « che alcuno degli antecessori, per quanto consta, abbia mai sollevato « eccezioni ».

Capitulum praeterea ad assertiones suas firmandas addit schema in quo describuntur reditus singularum praebendarum prouti modo existunt nec non prout erant anno 1828 cum constituta fuit nova ordi-

natio decimae capitularis solvendae. Porro ex hoc schemate eruitur praebendam archipresbyteri detractis oneribus, quae anno 1828 vix libell. 4500 attingebat, nunc in libell. 7087,41 computari posse, et e contra praebendam alterius dignitatis, nempe archidiaconi, quae anno 1828 haud minor erat libell. 4000, nunc attingere tantum libell. 2467,45, et facta proportione, ceteras etiam praebendas gravem passas fuisse imminutionem, ita ut postremus canonicus, qui anno 1828 reditum libellarum 2500 habebat, modo vix libell. 1830,28 percipiat.

Ex altera vero parte archipresbyter Rampazzo ita ratiocinatur: « Cum Archipresbyter parochus Cathedralis non secus ac caeteri parochi instituatur, indicto prius concursu et habito examine, Sanctae vero Sedi praesentetur eligendus, nullo antea exquisito Capituli voto, eaque electione fiat ut curam animarum eius ecclesiae adeptus de iure canonicali dignitate potiatur, congruum videtur parochiale munus archipresbyteri habendum esse uti praecipuum, canonicalis vero dignitas ut quid accessorium, quamvis de iure connexum. Ex quo inferendum puto, non repugnare iuri si qua saltem pars, *congruae* instas, a beneficio canonicali separetur. Neque obstat quod theologus duplici canonicatu auctus, qua thesaurarius scilicet et qua theologus, de utriusque reditibus integram semper taxam solverit, licet scripturales lectiones impertire debeat: id enim fit non quia *inscindibiles* sint beneficii fructus, sed quia officium, quod ipse ob adeptum theologalem canonicatum praestare debet, nullis omnino sumptibus gravetur, quod certe de archipresbyterali canonicatu dici nequit. Quin etiam, si quid allatum argumentum valeret, in favorem archipresbyteri cederet; ille enim ideo altero canonicatu est auctus, ut praestitum ab eo officium rite compensetur.

« Ceterum tria mihi observanda occurrunt quod pertinet ad chorales distributiones. Primum non esse causam, cur tanta summa distribui debeat inter duodecim canonicos pro chorali residentia, libellarum scilicet 4508,66 per semestre spatium: cum enim ea fuerit statuta ex Gregoriana Bulla, quando canonicorum numerus erat duplo maior, nunc infra dimidium minuenda videretur. Deinde durum esse statutam impositionem eo usque pertingere, ut canonicus quis de distributionibus nihil omnino percipiat, imo de suo addat.

« Non esse denique compertum, quo titulo domus Archipresbyteri taxa capitulari plectatur ad distributionum summam complendam, cum nullum sit ens tam vere et proprie parochiale, quam ipsa canonica domus ».

His praeterea addit sese gravare debuisse aere alieno ad solvendas expensas factas intra triennium a capta possessione in restaurandis

immobilibus spectantibus ad beneficium, quarum summa attingit libellas 4490, non computatis expensis ordinariis pro eorumdem manutentione. Quibus expositis, sequentia videntur animadvertenda.

Primo. Quod teneatur ad *solvendam Decimam Capitularem* R. Archipresbyter Capituli Patavini, nemo est qui possit dubitare. Nam, praeterquam quod id ab Archipresbytero non negatur, evidens omnino est Gregorium P. XIII, cum motu proprio *Admonet Nos,* voluisse complere massam distributionum ad tramitem regulae per S. C. Trid. *Sess. 21, de ref., cap. 3* stabilitae. Porro mandaverat S. Synodus portionem fructuum « tam *dignitatum, quam canonicatuum, personatuum, portionum et officiorum* separari debere, et in distributiones quotidianas converti, quae *inter dignitates obtinentes* et *coeteros divinis in interessentes* proportionabiliter... dividatur »; nulla nempe fit exceptio. Ac propterea ipse Gregorius P. XIII mandavit ut : « *ogni Canonico e Dignità,* coi redditi della « propria prebenda, dovesse concorrere a formare i tremila ducati ».

Secundo. Archipresbyter quaestionem proponit de eximenda aliqua parte suae prebendae a contributione decimae capitularis, cum haec pars considerari debeat ut congrua parochialis eique non pro chorali servitio, sed pro cura animarum rependatur. Porro id rationi consentaneum apprime videretur, et revera hac de causa in pluribus Capitulis praebenda canonicalis parochi omnino a congrua parochiali separata existit, quae percipitur a parocho, nulla habita servitii choralis ratione. Verum e contra antiqua consuetudo in Capitulo Patavino vigens, in Constitutionibus Pontificiis probabiliter fundata et ab his certe non improbata haud levis etiam videtur ponderis ut suadeat nullam in hoc immutationem faciendam esse, praesertim si consideretur divisionem ab Archipresbytero propositam nec sine laesione iuris quaesiti aliorum canonicorum ad effectum perduci posse.

1° Et revera Gregorius P. XIII mandavit ut *omnes* de Capitulo Patavino subiiciantur oneri decimae capitularis « ratione habita *valoris praebendae et fructuum* ». Iamvero non potest esse dubium quin rationem praebendae habeat pecunia secundum quam, ratione dignitatis et muneris, proventus beneficii archipresbyteralis superat ceteras praebendas tum canonicorum, tum dignitatum et officiorum. Nam in iure quod datur pro officio et munere spirituali rationem habet praebendae. – Praeterea, in eadem linea officiorum et dignitatum inveniuntur Canonicus Archibresbyter, Canonicus Theologus, et Canonicus Poenitentiarius; porro hi duo ultimi, etsi plus recipiant de bonis Ecclesiae, id non sub ratione stipendii et salarii, sed sub ratione praebendae accipiunt. – Et adhuc anno 1828, nova determinatio proventuum pro singulis canonicis et

dignitatibus Capituli Patavini, facta est sub ratione *novae institutionis praebendarum* : « Nella *riorganizzazione di tutte le prebende* della Cat-« tedrale, avvenuta nel 1828, fu creduto sufficiente l'assegnare all'Arci-« prete *un beneficio* che superava allora di sole Austriache lire 500 ». – Tandem omnem hac super re amaritudinem tollit observantia : observantia enim est optima legum et ordinationum humanarum interpres; atque maximum habet valorem in distributionum materia. Porro compertum est quod « l'uso e la consuetudine, nel caso nostro, sono affatto « contrari alla novità che vorrebbe introdursi da Monsignor Arciprete; « essendosi costantemente tassata la prebenda arcipretale, come tutte « le altre, senza che alcuno degli antecessori, per quanto consta, abbia « mai sollevate eccezioni ».

2° Neque valet in contrarium ratio allata ab Archipresbytero, dum ait : « Quum Archipresbyter Cathedralis Ecclesiae, non secus ac coeteri Parochi, instituatur indicto concursu et habito examine; Sanctae vero Sedi praesentetur eligendus, nullo antea exquisito capituli voto; eaque electione fiat ut curam animarum eius Ecclesiae adeptus de iure canonicali dignitate potiatur; congruum videtur parochiale munus Archibresbyteri habendum esse uti praecipuum, canonicalis vero dignitas ut quid accessorium, quamvis de iure connexum. Ex quò inferendum puto, non repugnare iure si qua saltem pars. *Congruae instar*, a beneficio canonicali separetur ». *Respondetur* : Esto quod munus et dignitas Archipresbyteri sint potiora simplici canonia; esto etiam quod munus Archipresbyteri sit ratio ob quam archipresbyteralis praebenda per concursum confertur, nullo exquisito capituli voto; hinc tamen non sequitur praedictam praebendam in duas posse dividi portiones, quarum una sit praecipua et se habeat instar parochialis congruae, altera vero sit accessoria et se habeat instar canonicalis praebendae, quaeque sola decimae capitulari subiiciatur. Huic enim divisioni multa opponuntur. Opponitur mandatum Gregorii P. XIII; opponitur praeterea paritas archipresbyteralem praebendam inter et praebendas theologalem et poenitentiariam : hae siquidem pari modo ac illa pinguiores sunt pro dignitate et munere Canonici Theologalis et Poenitentiarii, per solum conferuntur concursum (Benedic. XIII, *Pastoralis Officii*); et tamen non eximuntur a decima capitulari secundum eam partem qua caeteras superant praebendas; opponitur adhuc modus collationis praedicti beneficii per solum concursum; qui, etsi fiat *ratione officii specialis* ad quod sustinendum deputatur praebenda, habetur tamen pro obtinenda *hac determinata praebenda canonicali* cui, praeter officium chori, aliud adnectitur munus docendi nimirum, vel confessiones audiendi, vel ministrandi Sacramenta

(Cfr. *Pastoralis Officii*); opponitur tandem ratio *Congruae Parochialis* ab Archipresbytero invocata. Verum enimvero Portio congrua, quae debetur sive Parocho sive Vicario, complectitur omnia quae requiruntur ad convenientem rectoris sustentationem pro ipsius statu et conditione (Schmalzgr. *L. III, T. 39, n. 120*). In themate autem proventus ad convenientem Vicarii Capituli sustentationem pro eius statu et conditione deputati, constituuntur per archipresbyteralem praebendam; sicuti sustentatio Canonici Theologi et Canonici Poenitentiarii obtinetur per praebendam theologalem vel poenitentiariam (*Pastoralis Officii*). Ac proinde, si ratione congruae parochialis, archipresbyteralis praebenda ab onere decimae capitularis esset eximenda, *non tantum secundum partem, sed secundum totalitatem* eximenda foret, quod absit. Accedit quod, ut saepe saepius definiit S. Cong., ille qui curam animarum alicui Ecclesiae vel Dignitati aut Canonicatui imminentem exercet, tempore quo exequitur munia parochialia, etiamsi divinis officiis non intersit, lucratur distributiones quotidianas. Nam tunc servitium parochiae succedit loco servitii choralis; ac proinde distributiones ipsae *in congruam* imputandae sunt. Quapropter, in casu, ea pars fructuum praebendae archipresbyteralis quae in distributiones convertitur et restituitur Archipresbytero titulo distributionum, rationem congruae non amittit.

Tertio. Archipresbyter alias quaestiones proponit, quae quantitatem decimae capitularis eiusque distributionem respiciunt. Recolit enim Archipresbyter a Gregorio XIII statutum fuisse ut massa distributionum in summa trium millium ducatorum constitueretur cum Capitulum numero canonicorum duplo actualium maiori coalescebat, et infert congruum esse ut nunc, canonicis ad duodenarium numerum reductis, et massa distributionum ad medietatem reducatur. Insuper Archipresbyter, qui quolibet semestre libell. 538,78 pro decima capitulari solvit, non potest ob suam residentiam a massa distributionum percipere ultra lib. 365,73, ideoque multo plus conferre quam lucrari valet, quod profecto aequitati, si non etiam iuri, repugnare videtur.

Iamvero quoad primum incongruum prima fronte non appareret, imminuto numero canonicorum et massam distributionum imminui; verum prius inquirendum esset num summa pro distributionibus assignata respondeat pro unaquaque praebenda tertiae saltem parti redituum, iuxta praescriptum Sacrae Tridentinae Synodi, *sess. 21, de reform., cap. 3.* Quae autem in actis prostant circa reditus singularum praebendarum non omnino clara sunt: attamen prudenter colligi posse ex deductis videtur pro maiori saltem parte canonicorum, et praesertim pro archipresbytero, summam in distributiones collatam tertia parte omnium redi-

tuum minorem esse, proindeque inferendum dispositionem Gregorii XIII latam eo tempore probabiliter fuisse cum praebendati tenuioribus fructibus gauderent.

Quoad secundum allegatur decisio in Faventina, *Distributionum, diei 22 Februarii 1851.* An autem citata Faventina praesenti casui aptetur dubitari posset. Siquidem ibi agebatur de Capitulo Collegiatae oppidi Brisighella, in quo cum praebendae, ut in Cathedrali Patavina, separatae et inaequales essent, Episcopus statuerat ut tertia singularum praebendarum pars naturam assumeret distributionum et deinde absentium fallentiae inservientibus accrescerent ea proportione qua quisque ad distributiones efformandas contribuisset. Porro hoc Episcopi decretum Sacra Congregatio, contrariis quibuscumque non obstantibus, firmum habendum esse declaravit. Attamen in allato casu non existebat peculiare ius, prout existit pro Capitulo Patavino a Gregorio XIII et a Paulo V constitutum, quod verisimiliter invectum est cum iam praebendae inaequales erant ad discrimen inter canonicales reditus temperandum. Ceterum praetereundum non est inter duodecim inaequales praebendas distributionum divisionem pro rata summae collatae nec paucis nec levibus difficultatibus in praxi obnoxiam esse.

Quarto. In computatione reddituum, non est eadem ratio habenda de missis pro populo celebrandis quae admittitur in aliis beneficiis quoad onera missarum ex legatis.

Et revera, decima capitularis a Canonicis solvenda est, attento valore praebendae et fructuum, atque, ut fert ius, detractis pensionibus aliisque *legitimis oneribus.* Onera autem detrahenda ea intelliguntur quae *realia* sunt et directe gravant praebendam; non vero quae *personalia* dicuntur, et directe pertinent ad ipsum officium beneficiati.

Iamvero onus missae celebrandae pro populo sibi commisso, est personale omnibus et singulis qui actu animarum curam exercent, et obligatorium ex divino praecepto, ratione officii Pastoris (*Conc. Trid., sess. 23, cap. 1, de reform.*). Ac propterea onera missarum pro populo celebrandarum, inter ea non numerantur quae legitime detrahuntur ex fructibus praebendae, priusquam determinetur decima capitularis ab Archipresbytero solvenda.

Aliter omnino ratiocinandum est ubi agitur de oneribus missarum ex legatis piis. Et primo quidem, legata pia ad missas celebrandas non habent propriam praebendae rationem; ac proinde non subiiciuntur decimae capitulari, quae debetur ratione praebendae canonicalis. Atque praeterea onera missarum ex legatis piis sunt onera realia quae directe gravant ipsa pia legata, atque ideo legitime eximuntur ab impositione

decimae capitularis. Adde tandem quod Sacra Congregatio saepe declaravit, non posse ab Episcopo converti in distributiones quotidianas redditus, pia testantium voluntate relicti pro missarum celebratione.

Quinto. In computatione redituum subtrahendae sunt expensae quae fiunt ad reparationem sive ordinariam sive extraordinariam immobilium beneficii.

In propatulo quidem est, quod beneficiatus quilibet, cum aequiparetur in vita usufructuario, tenetur ex fructibus beneficii res in bono statu conservare: atque ideo, ex dispositione iuris, omnes terras, vineas, prata ac cetera huiusmodi manutenere debet; obligaturque ad reparationem fundorum et immobilium quae ad beneficium spectant.

Et haec quidem onera realia sunt; atque ita praebendam gravant ut (quod explorati iuris est) successor in beneficio teneatur debita solvere a praedecessore contracta in utilitatem beneficii, et beneficiatus decessor reddere teneatur successori sumptus reparationum a se omissarum in bonis beneficii. Ac proinde expensae quae fiunt ad reparationem sive ordinariam sive extraordinariam immobilium beneficii subtrahendae sunt ex eiusdem beneficii proventibus, antequam deveniatur ad separationem partis fructuum in distributiones quotidianas assignandae.

Sexto. In computatione redituum subtrahendae non videntur impensae quae fiunt ad pueros alliciendos ut doctrinae christianae et scholae religionis intersint, vel ad pauperum et infirmorum necessitates levandas adhibentur, coeteraque quibus parochiale officium oneratur.

Re quidem vera, expensae huiusmodi collocandae sunt inter eas eleemosynas ad quas tenetur vel beneficiatus *ratione superflui* (si quod est) in fructibus sui beneficii, vel parochus *ratione caritatis et curae pastoralis;* non vero computandae videntur inter illa realia onera quae ita gravant praebendam ut, ex dispositione iuris, detrahenda sint antequam deducatur pars fructuum in distributiones quotidianas de iure convertenda.

Hinc proponuntur sequentia dubia:

1.° *An et quomodo post imminutum numerum canonicorum in Capitulo Patavino locus sit imminutioni massae distributionum in casu?*

2.° *An methodus hucusque vigens in eodem Capitulo quoad divisionem distributionum reformanda ita sit ut cuivis canonico assignentur distributiones respondentes summae solutae pro earumdem massa in casu?*

3.° *An aliqua et quae pars praebendae archipresbyteri parochi a decima capitulari immunis esse debeat in casu?*

Et quatenus negative *ad tertium*:

4.° *An et quae onera detrahenda sint ex reditibus praebendae archipresbyteralis ad effectum solutionis decimae capitularis in casu?*

DECISIO. — Eñi Patres S. Congregationis Concilii, in generalibus comitiis, die 26 Februarii 1910 respondendum censuerunt:

Ad 1um, 2um et 3um. *Ex deductis, nihil esse innovandum.*

Ad 4um. *Affirmative, detrahenda esse onera realia praebendae tantum.*

C. CARD. GENNARI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO INDICIS

DECRETUM

Feria II die 7 Martii 1910.

Sacra Congregatio Eñorum ac Rñorum S. R. E. Cardinalium a SSmo Domino Nostro Pio PP. X Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum habita in palatio Apostolico Vaticano die 7 Martii 1910, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera:

IOSEPH TURMEL, *Histoire de la théologie positive, depuis l'origine jusqu'au concile de Trente. Paris, Gabriel Beauchesne et Cie.*

— *Tertullien. Paris, Bloud et Cie.*

— *Saint Jérôme. Ibid.*

ANGEL PULIDO FERNANDEZ, *Españoles sin patria y la raza sefardí. Madrid, E. Teodoro, 1905.*

LUIS GAMBARA, *La sociología; manual para estudiantes de derecho, de filosofía y de bachillerato y de cultura general. Barcelona, casa editorial, 1909.*

— *Sociología criminal; manual para abogados, médicos forenses, estudiantes de derecho y de medicina y de cultura general. Ibid. 1909.*

— *Antropología criminal; especial para abogados, médicos, estudiantes de derecho y de medicina y de cultura general. Ibid. 1909.*

— *Psicología y antropología criminal; curso dado en el salón doctoral de la universidad de Barcelona. Ibid. 1909.*

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Iosephus Turmel et Fortunatus Russo, Decreto S. Congregationis edito die 5 Iulii 1909, quo quidam libri ab eis conscripti notati et in Indicem librorum prohibitorum inserti sunt, laudabiliter se subiecerunt.

Quibus SSmo Domino Nostro Pio Papae X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem, etc.

Datum Romae, die 9 Martii 1910.

F. Card. Segna, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Thomas Esser, O. P., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

ROMANA

DUBIA QUAEDAM CIRCA MISSAM VOTIVAM SS. APOSTOLORUM PETRI ET PAULI, FESTA TITULARIS ET DEDICATIONIS ECCLESIAE CATHEDRALIS ET LECTIONES I. NOCTURNI IN FESTIS S. FRANCISCI XAVERII, S. ANTONII PATAVINI ET S. ALOISII GONZAGAE, QUANDO PRO IPSIS RECURRENDUM SIT AD COMMUNE CONFESSORIUM.

Sacrorum Rituum Congregationi nuperrime proposita sunt, pro opportuna solutione, sequentia dubia; videlicet:

I. Utrum ad Missam votivam Officio votivo Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli respondentem, in Vigilia Omnium Sanctorum sub die 30 vel 31 Octobris, tertia Oratio debeat esse *Concede nos famulos tuos* de Beata Maria Virgine; an potius *Deus, qui corda fidelium* de Spiritu Sancto, quae ad Missam ipsius Vigiliae uti secunda praescribitur?

II. Utrum Festum Titulare Ecclesiae Cathedralis cum sua Octava,

extra ipsam Cathedralem, habendum sit tamquam Festum primarium, vel secundarium?

III. Utrum Festum Dedicationis Ecclesiae Cathedralis cum sua Octava, extra ipsam Cathedralem, sit aestimandum tamquam Festum primarium, an vero ceu Festum secundarium?

IV. Utrum in Festis Sanctorum Francisci Xaverii, Antonii Patavini, et Aloisii Gonzagae, si pro Lectionibus I Nocturni recurrendum sit ad Commune Confessorum, Lectiones sint sumendae e primo, an potius e secundo loco?

Et Sacra eadem Congregatio, audito Commissionis Liturgicae suffragio, re sedulo perpensa, ita respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad secundam, in casu proposito.

Ad II. *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad secundam, iuxta Decretum Generalem n.° 3810, diei 27 Augusti 1893 ad I.

Ad III. *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad secundam, iuxta Decretum Generale n.° 3863 *Celebrationis Festorum Patroni loci, Dedicationis ac Tituli Ecclesiae,* diei 9 Iulii 1895 ad II et III, ubi Ecclesia Cathedralis dicitur omnibus e Clero propria aut ratione beneficii, aut ratione subiectionis, etiam pro Regularibus.

Ad IV. *Negative* ad primam partem; *affirmative* ad secundam.

Atque ita rescripsit, die 16 Februarii 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Philippus Can. di Fava, *Substitutus.*

II.

PARENTIN. ET POLEN. *(Parenzo e Pola).*

CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVO DEI IULIANO CESARELLO DE VALLE, SACERDOTI PROFESSO ORDINIS MINORUM SANCTO ET BEATO NUNCUPATO.

Ad septimum Ordinis Minorum conditi saeculum commemorandum, valde opportuna et utilis nuper apparuit recensio, chronologice disposita, alumnorum omnium qui ad tres Sancti Francisci Ordines pertinent, quique, initio ducto a legifero Patre, Sancti vel Beati vel Venerabiles ab Ecclesia hucusque recogniti et declarati sunt. Nemo enim non videt quantum hic catalogus hagiographicus conferat ad arboris bonitatem fru-

ctuumque ubertatem ostendendam simulque excitandam in Fratribus ac Sororibus religiosis, nunc et in posterum, imitationem virtutum et fiduciam praesidii. Istis autem adiiciuntur alii Servi Dei sanctitatis fama illustres, quorum Causa Beatificationis, formalis vel aequipollentis, procedens per viam non cultus aut per alteram cultus immemoralis seu casus excepti, apud Sacram Rituum Congregationem nondum excepta vel non introducta aut in cursu est. Hisce postremis adnumeratur Dei Famulus Iulianus Cesarello De Valle, Sacerdos Professus Ordinis Minorum, Beatus nuncupatus, qui, saeculo illo primo ad exitum vergente, floruisse reputatur et de cuius cultu immemoriali seu casu excepto confirmando, hoc exoriente anno, actum est. Iulianus natus est in Castro Valle, Istriae, ex honesta familia Cesarello. In Ordinem Sancti Francisci cooptatus et, ut antiquissima monumenta perhibent. Sacerdotio auctus, vitam duxit non minus virtute quam opere ac sermone claram in Coenobio praecipue Sancti Michaëlis supra collem eiusdem tituli ac nominis prope Vallen erecto, quod, a Camaldulensibus Monachis derelictum, Fratres Franciscani acceperant. Divino incensus amore atque animarum saluti intentus, vicos et castella Istriae sacro ministerio perlustravit, pacis etiam sequester in componendis civium dissidentium animis; et in signum huius apostolatus in imagine sculpta vel picta repraesentatur gestans librum in una et crucem in altera manu. Tandem, annis et meritis dives, supremum diem obiit in eodem coenobio, sub tutela Principis militiae caelestis et Ecclesiae militantis Patroni. De vita, gestis atque obitu huius Servi Dei atque de eiusdem familia paucae extant memoriae; nec nativitatis nec mortis annus agnoscitur. Ceterae probabiliter scripto consignatae, inter rerum publicarum vicissitudines atque externas internasque perturbationes, facile deperditae sunt. Aliter dicendum est de documentis et monumentis cultum respicientibus, quae reapse abundant. Hunc enim, inde a Iuliani obitu vel brevi post, fuisse Ipsi exhibitum, in dies amplificatum et usque in praesens continuatum acta processualia cum subsequenti Rm̃i Dn̄i Episcopi Parentini et Polensis sententia ferunt. Inter antiquos scriptores memorandi sunt: Anonymus in codice cui titulus *Provinciale Ordinis Fratrum Minorum* in Bibliotheca Vaticana sub n. 1960 asservato, circa annum 1343 exarato et a R. P. Conrado Eubel ad Claras Aquas, anno 1891, edito; Bartholomaeus Pisanus in libro *De conformitatibus, scilicet vitae Beati Francisci ad vitam Domini Nostri Iesu Christi* inter annum 1385-1395 evulgato et in libro I *De Provincia Dalmatiae;* Codex membranaceus cura et solertia R. D. presbyteri Marci Antonii Rota, Veneti, atque Canonici Castri Vallis, anno 1570, confectus; *Martyrologium Franciscanum* Arturi a Monasterio, anno 1638; *Menolo-*

gium Patris Fortunati Hueber, anni 1698, et Waddingus in suo opere seu *Annalibus,* anni 1733. Monumenta ac testes fide digni una cum constanti traditione docent de titulo Sancti ac Beati inscripto et invocato, de vinea, schola et pia sodalitate sub nomine et patrocinio Beati Iuliani constitutis, de festo liturgico cum oratione panegyrica, de apposito altari et lampade coram eo collucente, de imaginibus cum signis beatitatis et reliquiis publicae venerationi expositis, de sacellis ac templis eidem Beato dicatis. Statuta insuper Communitatis Vallensis ad saeculum XV, idest annum 1477, Sanctum Iulianum agnoscunt ac referunt uti Patronum loci. Antiqua et recentiora kalendaria, sicut codex Marci Rota suprarelatus, tres commemorant dies festos Iuliano sacros: in Maio, « Beati Iuliani Confessoris », in Iunio, « Dedicationem altaris Sancti Iuliani », in Iulio, « Translationem Beati Iuliani ». Ex quibus, diem primam Maii utpote natalitiam vel quasi-natalitiam, mos erat atque est in Ecclesia Vallensi celebrari cum maiori populi frequentia et devotione ac ritus magnificentia, per solemnia Missarum et Vesperarum, adiecta etiam publica supplicatione in qua deferuntur lipsana seu reliquiae ipsius Beati et Sancti titularis. Accessit etiam indulgentia plenaria per Litteras Apostolicas in forma Brevis sa. me. Pii Papae VI, die 26 Februarii anni 1793 concessa, in forma Ecclesiae consueta, Christifidelibus praedictam ecclesiam visitantibus, enunciata die prima Maii, in festo primario et solemniori Sancti Iuliani. Haec et alia eruuntur ex Actis supramemoratis Processus Ordinarii Parentini et subsequentis sententiae Episcopi, ad probandum cultum immemorialem Servo Dei Iuliano adhibitum, seu casum exceptum ad normam decretorum sa. me. Urbani Papae VIII. Quae cum ita sint, instante Rmo P. Francisco Maria Paolini, Ordinis Fratrum Minorum Postulatore Generali, Emus ac Rmus Cardinalis Franciscus a Paula Cassetta, Episcopus Sabinensis et huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrorum Rituum Congregationis Coetu subsignata die ad Vaticanum habito, sequens dubium discutiendum proposuit: « An sententia lata a Rmo Dño Episcopo Parentin. et Polen. super cultu praefato Servo Dei ab immemorabili tempore praestito, sive super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII sit confirmanda in casu et ad effectum de quo agitur? » Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam R. P. D. Alexandro Verde, Sanctae Fidei Promotore, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt: « *Affirmative* seu sententiam esse confirmandam, si Sanctissimo placuerit ». Die 15 Februarii 1910.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis,

Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habuit et probavit, die 23, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Philippus Can. Di Fava, *Substitutus.*

III.

MELITEN. *(Malta).*

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI ADELAIDIS CINI, FUNDATRICIS HOSPITII A S. CORDE IESU MELITAE.

Doctrina et exemplo divini Redemptoris qui dixit : « Non veni vocare iustos, sed peccatores », sancti et iusti instructi, dum de sua perfectione spirituali erant solliciti, aliorum quoque salutem impenso studio procurarunt. Nonnulli vero, specialem vocationem secuti, periclitantes et vacillantes in via et lege Domini firmare, lapsos ac devios erigere, a vitiis purgare, in viam rectam reducere atque in tuto loco collocare non destiterunt. Ex his valde laudabilis est Adelaides Cini, Fundatrix Hospitii a Sacro Corde Iesu, Melitae, quae postremis hisce temporibus tertia venit ad honorandam Melitensem Insulam et Ecclesiam, post Venerabiles M. Adeodatam Pisani, monialem professam Ordinis Sancti Benedicti, et Ignatium Falzon, clericum saecularem, quorum Causam beatificationis iam introductam praesens ac similis Causa optimis sequitur auspiciis. Ex Michaële Cini et Carmela Galea, piis honestisque parentibus, in civitate Valletta, Melitensis Insulae, die 25 Octobris anni 1838 orta, eadem die in Basilica Sanctae Mariae de Portu Salvo regenerationis lavacro abluta est. Familia Cini septem enumerabat filios et sex filias inter quas natu postrema erat Adelaides. Parentum curis et exemplis religiose instituta, proles quotidie templum Carmelitarum adibat, ut sacrosancto Missae sacrificio adsisteret ; vespere Rosarium Marianum cum suis domesticis et operariis recitabat ; singulis feriis quartis cuiusvis hebdomadae exercitiis in honorem Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo peractis, quae cum benedictione eucharistica concludebantur, diligenter intererat. Mensem autem Maium Deiparae Virgini cum bonis operibus appositisque precibus coram altari domestico floribus ornato cereisque accensis lucente consecrabat. Haec pietatis exercitia constanter servavit praelaudata familia etiam cum a Valletta ad locum *Harum* se transtulit domiciliumque posuit. Ita Adelaides, aetate, virtute atque con-

venienti doctrina succrescens, divinae vocationis ad perfectiorem vitae statum eligendum indicia ostendebat. Quae quidem indicia magis in dies eluxerunt, postquam ad sacram Synaxim iam admissa et sacro chrismate confirmata, litterarum rudimentis vacabat; quo tempore magistrarum eaque ac sodalium existimationem et amorem sibi comparavit. In paterna domo, vel in schola, aut in templo suis officiis intenta, egregia Puella cum octavum supra decimum attingeret aetatis annum, parentes Eam nuptui collocare cogitant et negotium expedire curant. Verum res incassum cedit, et Adelaides divinae voluntati obtemperare semper parata, nullum inde moerorem atque animi perturbationem recipit. Imo iteratis fervidisque precibus peculiare lumen super electione status a Deo petit atque obtinet; praesertim in sacris exercitationibus, quae in templo Sanctae Venerae a patribus Societatis Iesu habebantur. Tunc enim ad meliora charismata se vocatam agnoscens, dimissis vestibus coloratis et ornatis, quae tamen honestae puellae conveniebant, habitum induit nigrum ac simplicem. Postulat insuper veniam a genitore, ut claustrum ingredi et in eo religiosa vota nuncupare possit. Suam sententiam aperire differt amantissimus pater, tum quia Filiae vocationem experire ac probare volebat, tum quia ab illa adhuc nubili et domi opem ac solatium habebat. Interim Dei Famula otiosa non stetit, et puellas in templum Sanctae Venerae cogebat atque christiana cathechesi opportunisque instructionibus ad sacramenta rite suscipienda imbuere sategit. Demortuo paulo post genitore, ardentius flagrans desiderio vitae claustralis amplectendae, cui satisfacere volens, in variis monasteriis respectivae praesidi se obtulit, sed, infirma valetudine laborans, nullum ex iis ingredi potuit. Tandem Augustinianense monasterium, a Sancta Catharina nuncupatum, adivit, ubi memoratu dignum est quod sanctimonialis, spectatae virtutis, Adelaidi ingressum postulanti dixit: « Christum Iesum Eam nolle intra claustra, sed potius velle et puellas ac feminas in discrimine positas vel aberrantes in tuto collocaret vel in viam Dei mandatorum reduceret », et quaerenti: « Quibus modis id perficere potuisset », respondit monialis: « Ne timeret, Deus enim vires opesque Ipsi praeberet ». Tunc humilis Dei Ancilla, ad exemplum Bmae Virginis ab Angelo salutatae, conclusit: « Fiat de me quod Deus vult fieri ». Ad hanc vivendi rationem sic exhortata, de consilio etiam sui spiritualis moderatoris Ioannis Tabone, missionariorum praepositi, manus ad opus satis arduum admovit, divina Providentia mirabiliter interveniente. Quidam enim Ioannes Asphar, natione indicus, ad hunc specialem apostolatum, cum insigni favore ac ingenti pecunia, Adelaidem potenter excitavit. Quae primum Deo lucrifecit quandam feminam siculam, nomine Carmelam, venustate

quidem decoram sed morum corruptione deformem, cuius conversionem tentavit suavi ac familiari conversatione incoepta per viam et conclusa in templo, ubi illa mulier, ad ferventes exhortationes Servae Dei, in lacrymas verae contritionis effusa, sub Illius ductu in lege Domini constanter ambulare statuit. Quam conversionem, Bña Maria Virgine adiuvante, cuius sacrum numisma eidem mulieri dono dederat, Adelaides, sacri sermones, maxime sermo de scandalo, ab ecclesiastico oratore habiti, ita perfecerunt, ut ipsa mulier de anteactae vitae ratione ac de peccatis contra legem Dei commissis vehementer dolens, confessionem generalem peregerit et ad domum prope Sanctam Veneram, humilis ac poenitens suam in Christo matrem et magistram secuta fuerit. Paulo post in asylum a Bono Pastore se recepit, ad tempus deperditum et peccata sua redimenda. Hoc in asylo degens, in tantam existimationem superiorum venit, ut ad magnam Africae urbem mitteretur atque etiam praeses alterius asyli pro mulieribus poenitentibus eligeretur. Illic, summa cum laude suam missionem adimplens, usque ad obitum vixit. Itaque praedictis exordiis fausto eventu coronatis, Adelaides Dei spiritu ducta, maiori studio et alacritate plures civitates perlustravit, inter quas Sengleam, Victoriosam, Conspicuam, maxime Vallettam, ad dubiae vel amissae famae honestatis mulieres colligendas, curandas, convertendas in nosocomiis ad rem apertis aut in domibus ad partus destinatis. Neque solum de matribus, sed et de natis sollicita, patre legitimo aut certo carentibus, eos huic vel alteri nutrici tradebat, suo aere vel eleemosynis collatis, sicque ipsorum corporis animaeque saluti prospiciebat. Singulari industria, per se vel per alias pias feminas, puellis ac mulieribus honestos labores procurabat, vel legitimas nuptias, vel tutum famulatum penes morigeras familias. Quasdam vero sororibus a Bono Pastore ad vitam poenitentem agendam, quatenus opus esset, committebat, neque unquam desiit hisce miseris in sua paterna domo opportunum perfugium exhibere. Parte enim domus, quae eidem in haereditatem obtigerat, magdalenis assignata, reliquam, quam emerat, puellis orphanis, derelictis ac periclitantibus destinavit, donec, magdalenis alibi in tuto positis, tota domus hisce puellis custodiendis et instituendis reservata remansit. Quod hospitium amplificatum ab ipsa Dei Famula Sacro Cordi Iesu dicatum fuit, a quo etiam gloriosum nomen accepit. Ita duplici operi, e magdalenis ac puellis, ministerium suum praestitit Adelaides quoad vixit, caritate et religione plenum. Ipsa autem amorem, quo erga Christum Deum patientem et Virginem Matrem perdolentem aestuabat, quemque assidue fovebat per plura pietatis exercitia, in illas infundebat, ut cum metu et tremore propriam salutem operarentur, sancta sacramenta rite

reciperent, animas in expiatorio carcere detentas sublevarent, et Deum totis viribus diligerent, eiusque legem integre diligenterque observarent. Curabat etiam ut ipsae coelites sanctosque patronos, praecipue Patriarcham Ioseph, Nicolaum Barensem, Caietanum Thienaeum et Aloysium Gonzaga devoto ac filiali affectu colerent. Demum, tot tantisque laboribus fracta et cardiaco morbo ac subsequenti hydropisi correpta, domi quiescere coacta est. Attamen, adhuc infirma, domesticis curis suam operam impendebat, quotidiana sanctissimae Eucharistiae communione recreata. Verum, hoc duplici morbo per mensem magis ingravescente, ad extrema deducta ac sacramentis morientium refecta, inter puellas, tum orphanas tum poenitentes, quae tunc in asylo vivebant, et flentes et orantes una cum sacerdote adstante, postquam verba pronunciaverit : « In manus tuas, Domine Iesu, commendo spiritum meum », reclinato capite, piam animam exhalavit, die 28 Martii, sabbato ante Dominicam Palmarum, anno 1885. Defunctae corpus in Sacello Hospitii expositum manet, ut satisfiat votis ac devotioni civium ex omni coetu visitantium, pluribus Sacris ibidem litatis, ac puellis earumque magistris aeternam felicitatem dilectae matris animae devote adprecantibus. Die vero sequenti, exequiis peractis, ad coemeterium a Virgine dolorosa nuncupatum deducitur ac religiose sepelitur. Post sexdecim menses atque iterum post quatuordecim annos recognitum, in separato tumulo usque in praesens quiescit. Interim fama sanctitatis quam vivens sibi acquisierat Adelaides, post obitum et progressu temporis adeo clarior evasit, ut de ea Processus informativus in ecclesiastica Curia Melitensi, Ordinaria Auctoritate, adornatus, Romam ad Sacram Rituum Congregationem transmissus sit. Hinc, instante Rño Dño Alphonso Canonico Carinci, Causae postulatore, attentis litteris postulatoriis quorundam Eñorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rñorum Sacrorum Antistitum necnon Capitulorum, Religiosorum, monialium ac sororum, nobilium et Sodalitatum, praesertim ex Insula Melitensi, Eñus et Rñus Dñus Cardinalis Dominicus Ferrata, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in ordinario Sacrae Rituum Congregationis Coetu, subsignata die ad Vaticanum coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit : « An sit signanda Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur ». Et Eñi ac Rñi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Eñi Ponentis, audito etiam R. P. D. Alexandro Verde Sanctae Fidei Promotore, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt : « *Affirmative* seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit ». Die 15 Februarii 1910.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X

per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum, relatione, Sanctitas Sua, Rescriptum Sacrae eiusdem Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae Venerabilis Servae Dei Adelaidis Cini, Fundatricis hospitii a Sacro Corde Iesu, Melitae, die 23, eisdem mense et anno.

FR. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Philippus Can. Di Fava, *Substitutus.*

IV.

SINARUM.

CANONIZATIONIS BEATI IOANNIS A TRIORA MARTYRIS, SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM.

Per litteras Apostolicas in forma Brevis incipientes *Fortissimorum virorum* sa. me. Leonis Papae XIII et datas die 7 Maii anno 1900, in Patriarchali Basilica Vaticana solemnia Beatificationis peracta fuerunt septuaginta septem martyrum Tunquini, Cochinchinae et Sinarum ad quatuor Familias religiosas, nempe Societatis ab exteris Missionibus, Ordinis Praedicatorum, Congregationis Missionis atque Ordinis Minorum pertinentium. Ex his omnes erant natione exteri, praeter unum e gente itala Ioannem Lantrua, a Triora nuncupatum ex oppido natali Ventimiliensis dioecesis in Liguria, qui, Sacerdos professus Ordinis Minorum ac Missionarius in Sinensi imperio ob catholicam fidem ab ethnicis captus, in vincula coniectus et capite damnatus, glorioso martyrio coronatus est. Mox institutis atque expletis intra annum a solemni beatificatione triduanis festivitatibus in honorem Beati Ioannis cum cleri populique concursu celebratis in ecclesiis ipsius Ordinis, cultus et devotio in novensilem Beatum de die in diem crescit atque invalescit, praesertim in regione ligure et in urbe Roma ubi quiescit Eius corpus in almo Templo Aracoelitano, ob gratias quas Christifideles orantes et fidentes implorant atque Eidem grato animo referunt acceptas. Quin imo post venerationem Ipsi ab Apostolica Sede indultam, nova asseruntur prodigia, Beato Ioanne invocato atque interveniente, divinitus patrata. Quibus permoti Causae Actores ad ulteriora procedere, ipsamque Causam adhuc promovere statuerunt, firma solidaque spe freti se felicem optatumque solemnis canonizationis exitum quantocius esse consecuturos. Quare, instante Rmo P. Francisco Maria Paolini, Ordinis Minorum Postulatore Generali, attentis litteris postulatoriis Emi ac Rmi Dni

S. R. E. Cardinalis A. Rinaldini, quorundam Rmorum Sacrorum Antistitum ac praecipue Rmi Dni Ambrosii Daffra, Ventimiliensis Episcopi in cuius dioecesi natus est Beatus Ioannes a Triora, necnon tum Revmi P. Dionysii Schuler, Ministri Generalis totius Ordinis Fratrum Minorum, tum Adm. Rev. P. Ministri Provinciae Romanae et Fratrum Sodalium eiusdem Provinciae et Conventus Aracoelitani, in cuius ecclesia religiose asservantur peculiarique pietate coluntur sacrae Beati Ioannis exuviae Emus ac Rmus Dnus Cardinalis Franciscus a Paula Cassetta, Episcopus Sabinensis et huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, sequens dubium discutiendum proposuit: « An sit signanda Commissio reassumptionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur? » Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam R. P. D. Alexandro Verde Sanctae Fidei Promotore, rescribendum censuerunt: « *Affirmative,* seu signandam esse Commissionem reassumptionis Causae, si Sanctissimo placuerit ». Die 15 Februarii 1910.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua sententiam ipsius Sacri Consilii ratam habens, Commissionem Reassumptionis Causae Canonizationis Beati Ioannis a Triora, martyris, Sacerdotis professi Ordinis Fratrum Minorum, signare dignata est, die 23, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Philippus Can. Di Fava, *Substitutus.*

V.

AURELIANEN. *(Orléans).*

CANONIZATIONIS B. IOANNAE DE ARC VIRGINIS, PUELLAE AURELIANENSIS.

Inter solemnes beatificationes, anno elapso 1909, in Patriarchali Basilica Vaticana peractas, e memoria hominum nunquam excidet illa, qua, Dominica in Albis, per Litteras Apostolicas in forma Brevis Sanctissimi Domini Nostri Pii Papae X, Ven. Ioannae Arcensi Virgini, Puellae Aurelianensi, beatorum coelitum honores primo delati fuere. Non solum cives sed etiam exteri ac praecipue e natione gallica fere innumeri fideles omnesque Episcopi ad illam Basilicam convenerunt. Uno eodem-

que spiritu ac religione ducti, praefatam Virginem candore et fortitudine admirabilem devoto affectu venerantes, elevatis oculis extensisque manibus, uno veluti ore consalutarunt Beatam simul ingeminantes: « Haec dies quam fecit Dominus, exultemus et laetemur in ea ». Ipsa templi decora luce coruscantis amplitudo et magnificentia, cultus et caeremoniarum ordo ac splendor, animorum effusio in laetitia et ardore, adstante mane Missae pontificali ab Episcopo Aurelianensi celebratae universo Coetu Sacrorum Rituum Congregationis una cum Capitulo et Clero vaticano, vespere autem in sacra functione coram Augustissimo Eucharistiae Sacramento publice exposito et ante imaginem, in excelsum super altari Cathedrae collocatam, Beatae Ioannae ipso Summo Pontifice Pio X praesente ac orante, sacrorum Purpuratorum corona circumdato; haec omnia ad maiorem solemnitatem et religionem valde concurrerunt. Supremi Pastoris omniumque adstantium Antistitum et fidelium atque ipsius gloriosae Virginis Beatae Ioannae commune votum, communis oratio ad Christum Deum, Regem regum et Dominum dominantium, pro Ecclesia et Patria. Quot vero et quanta susceperint incrementa cultus, pietas ac fiducia in novensilem Beatam plane liquet ex triduanis festivitatibus intra annum a beatificatione cum magna pompa, impenso studio, assidua frequentia atque ubere fructu spirituali hucusque celebratis in Galliae aliarumque regionum civitatibus ac dioecesibus, necnon a recentioribus petitionis Sacrae Rituum Congregationi porrectis, pro impetrando Festo cum Officio et Missa propriis nuper approbatis in honorem Beatae Ioannae ad exemplum et praesidium propositae. Insuper complures gratiae imo et prodigia Eius meritis et intercessione a Deo patrata feruntur, post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem. Quapropter, instante Rmo P. Xaverio Hertzog, Societatis Sancti Sulpitii Procuratore Generali et huius Causae Postulatore, attentisque litteris postulatoriis Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium Petri Hectoris Coullié, Archiepiscopi Lugdunensis et Viennensis, et Ludovici Henrici Luçon, Archiepiscopi Rhemensis, necnon Rmi Dni Stanislai Touchet, Episcopi Aurelianensis, aliorumque Archiepiscoporum et Episcoporum Galliae, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Dominicus Ferrata eiusdem Causae Ponens seu Relator in ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis subsignata die ad Vaticanum coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: « An sit signanda Commissio reassumptionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur? » Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam R. P. D. Alexandro Verde Sanctae Fidei Promotore, omnibus sedulo perpensis, rescribere rati sunt: « *Affirmative,*

seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit ». Die 15 Februarii 1910.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem reassumptionis Causae Canonizationis Beatae Ioannae de Arc, Virginis, Puellae Aurelianensis, die 23, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Philippus Can. Di Fava, *Substitutus.*

SACRA ROMANA ROTA

CRACOVIEN.

NULLITATIS MATRIMONII

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno septimo, die 21 Ianuarii 1910, RR. PP. DD. Seraphinus Many, Ponens, Franciscus Heiner et Ioannes Prior de Turno, in Causa Cracovien. *Nullitatis Matrimonii ex capite clandestinitatis, instante in gradu appellationis Dña Sophia Krasinska, cui adhaesit alter coniux Severinus Chelkowski, repraesentati per Procuratorem Nazarenum Ferrata, advocatum, interveniente et disceptante in Causa Defensore Vinculi ex officio, sequentem tulerunt sententiam.*

Sophia Krasinska et Severinus Chelkowski matrimonium contraxerunt Cracoviae, die 28 Ianuarii 1892, in ecclesia Patrum Carmelitarum, nuptias benedicente R. P. Priore conventus, et praesente parocho R. D. Mikulski. Cum autem varias ob causas vita communis intolerabilis facta fuisset, Sophia Krasinska, cum audisset a quodam advocato Varsoviensi suum cum Severino matrimonium forsan esse nullum ex capite clandestinitatis, matrimonium suum tanquam nullum ex praefato capite impugnare coepit, et, rescripto S. Congregationis Concilii, diei 15 maii 1908, causa cognoscenda et definienda commissa est Rño et Emo Ordinario Cracoviensi, Sophia Krasinska pro nullitate matrimonii agente, viro autem suo Severino pro eiusdem valore stante. Tandem prodiit, die 4

iunii 1909, sententia qua definitum est *non constare de nullitate matrimonii.*

A qua sententia cum appellasset Sophia Krasinska, causa, novis repertis documentis, transmissa est ad S. Congregationem Concilii, et inde ad S. Rotam, in qua, die 12 octobris an. 1909, utraque pars cum R. D. Defensore vinculi convenit ad concordandum dubium.

Declaravit autem D. Severinus Chelkowski se desistere a propugnando valore matrimonii, et agere velle pro nullitate, et authentico mandato procurationis, eiusdem diei 12 octobris, in suum procuratorem et advocatum designavit D. Advocatum Ferrata, qui iam erat procurator et advocatus Sophiae Krasinska, appellantis. Inde concordatum est dubium, ut sequitur:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

In iure, in locis ubi promulgatum est decretum *Tametsi, cap. I, de reformatione matrimonii,* Conc. Tridentini, requiritur, ad hoc ut matrimonium sit validum, ut celebratum fuerit coram parocho proprio, vel alio sacerdote, ex licentia seu delegatione parochi proprii vel Ordinarii. Parochus autem proprius intelligitur parochus in quo uterque sponsus vel alteruter, domicilium vel quasi-domicilium habet.

In facto, agitur, in praesenti causa, de locis in quibus publicatum est decretum *Tametsi;* in loco enim domicilii sponsi, Severini Chelkowski, scilicet in dioecesi Posnaniensi, publicatum est decretum; item, in loco domicilii sponsae, Sophiae Krasinska, scilicet in dioecesi Zytomeriensi, publicatum est decretum; haec enim dioecesis, nunc in provincia seu gubernio Kiovensi, pertinebat ad antiquum Poloniae regnum, in quo decretum publicatum est opera Sigismundi regis. Ceterum etiamsi decretum non fuisset publicatum in domicilio sponsi vel sponsae, nihil ad rem praesentem faceret; certum est enim decretum publicatum fuisse in loco ubi praefati sponsi matrimonium contraxerunt, scilicet Cracoviae; porro hoc die pacificum omnino est inter doctores, et non semel a Sacris Congregationibus Romanis resolutum aut decisum, nimirum, quando nupturientes veniunt etiam e loco ubi non est publicatum decretum, in locum ubi publicatum est, eos teneri decreto, licet in hoc loco nec domicilium nec quasi-domicilium acquirant.

Porro parochus Mikulski, coram quo contractum est matrimonium, non erat parochus proprius sponsorum. Verum quidem est genitores sponsae, coniuges Krasinski, habitasse aliquando Cracoviae, in domo ab iisdem empta, ad Plateam (seu Viam) Wolska, n. 12, quae via est in territorio parochiae Omnium Sanctorum, cuius tunc erat administrator parochus Mikulski. Sed 1.° ibi non habitaverunt nisi per ultimos menses

anni 1887, et primos anni 1888; reliquo tempore, habitaverunt vel in suis dominiis in Ukrania, vel Varsoviae; mortuo autem marito an. 1890, Domina Iulia Olga Krasinska, mater sponsae, habitavit cum suis liberis in Ukrania, et anno 1891 Varsoviae; ibi autem, tempore matrimonii, habitabat cum sua filia Sophia, sponsa Severini Chelkowski; 2.° paucis diebus ante matrimonium, mater et filia profectae sunt Cracoviam, ut ibi matrimonium celebraretur; ibi autem non remanserunt nisi paucissimis diebus, scilicet uno vel altero die ante, et item uno vel altero die post matrimonium; 3.° Cracoviae autem non habitaverunt in praefata domo ad Plateam Wolska, sed in publico diversorio *Grand-Hôtel;* praefata enim domus locata fuerat familiae Zamoyski, iam forsan ante annum 1890 et quidem (teste Comitissa Zamoyski) tota et integra locata fuerat, quin ullum cubiculum sibi reservasset comitissa Krasinska; et ideo, sive tempore matrimonii, sive forsan in aliis commorationibus, comitissa Krasinska, Cracoviam veniens, habitabat in diversorio; familia autem Zamoyski domum retinuit usque ad eius venditionem anno 1894; 4.° unde publice declaratum fuit, a magistratibus Cracoviensibus, Dominam Sophiam Krasinska non commoratam fuisse Cracoviae ab anno 1890 usque ad diem 26 ianuarii an. 1892; eius autem nomen scriptum reperiri ad diem 27 ianuarii 1892 in diversorio *Grand-Hôtel;* 5.° ceterum Iulia Olga Krasinska, mater sponsae, cuius domicilium eius filia Sophia participabat, omnem animum et intentionem abiecerat revertendi Cracoviam; vir enim eius, comes Krasinski, non emerat illam domum ad Plateam Wolska nisi eo fine ut sibi suisque civitatem austriacam procuraret; hoc autem fine obtento, et mortuo marito, nihil poterat amplius viduam eius retinere Cracoviae aut huc revocare. Unde etiam comitissa Krasinska, die 1 iunii 1891, plenissimum mandatum dedit D. Francisco Slenk vendendi domum istam; quod egregie ostendit comitissam valedixisse habitationi suae Cracoviensi; 6.° ex parte vere sua, Severinus Chelkowski venit quidem Cracoviam, ut ibi matrimonium contraheret cum Sophia, sed tantum per modum brevis commorationis; huc enim venit aliquot diebus (forte 15) ante matrimonium, ut omnia pararet; habitavit in diversorio *Grand-Hôtel,* et uno vel altero post matrimonium, Cracoviam cum uxore sua reliquit. Quae omnia clare ostendunt neque Sophiam neque Severinum, tempore matrimonii, Cracoviae domicilium aut quasi-domicilium habuisse; et haec quidem adeo perspicua sunt, ut Rev. D. Mikulski, qui, in depositione sua iuridica coram Iudice Cracoviensi, modis omnibus probare satagebat se fuisse competentem ad benedicendas has nuptias, ne cogitaverit quidem asserere suam « competentiam » titulo domicilii aut quasi-domicilii alterutrius sponsi.

Sed neque competens fuit ex delegatione habita a parocho vel Ordinario alterutrius sponsi. In attestatione enim parochiali praefati matrimonii, nulla fit mentio huiusmodi delegationis, quae tamen fieri debuisset, et revera fiebat quotiescumque matrimonium celebrabatur vi delegationis (cuius exemplum est in parochiali attestatione matrimonii Hedwigis, sororis Sophiae, quod matrimonium item celebratum est Cracoviae, in eadem parochia Omnium Sanctorum). Ceterum ipse parochus Mikulski affirmat se matrimonio non interfuisse vigore delegationis parochi aut Ordinarii alterutrius sponsi. Unde hac de re non est difficultas.

Verum non magis firmus est titulus competentiae, quem revera proposuit Rev. Mikulski, scilicet facultas seu delegatio generalis a S. Sede habita. Haec asseruit Rev. D. Mikulski in sua depositione iuridica: « R. D. Serwatowski (cui nempe successerat in administranda parochia « Omnium Sanctorum) habuit facultatem assistendi matrimoniis illorum « qui matrimonia inire non potuerunt intra fines imperii Russiaci; « mortuo autem R. D. Serwatowski, fuit apud me P. Stanislaus Za- « leski S. I., ostenditque mihi documenta typis mandata, ut mihi per- « suaderet me eiusmodi personarum matrimoniis valide assistere posse. « Dñus Chelkowski vero asseruit suam sponsam esse inter numerum « eiusmodi personarum ». Unde titulus competentiae pro D. Mikulski erat, iuxta ipsum, facultas generalis, a S. Sede impetrata, assistendi matrimoniis illorum qui matrimonia inire non potuerint in Russia.

Verum, inquam, nullo modo firmus est hic titulus. Nam 1.° de huiusmodi facultate generali, vigente anno 1892, nulla ullibi fit mentio; petivit quidem et obtinuit Curia Cracoviensis facultatem generalem parochis delegandam, « benedicendi matrimonia fidelium Russiaci Im- « perii subditorum, qui gravibus de causis coram parocho proprio nuptias « celebrare nequeunt »; sed serius, nimirum die 10 martii 1896, impetrata est; et insuper concessa est tanquam facultas nova, attentis peculiaribus rationibus animum R. Pontificis moventibus, quin ullo modo alludatur ad praeteritam concessionem; quod procul dubio ostendit antea non extitisse huiusmodi facultatem; unde et in sententia Rñae Curiae Cracoviensis tacetur de hac facultate quam se habere praetenderat parochus Mikulski; 2.° insuper facultas quam se habere dixit parochus Mikulski, sicut ea quae ann. 1896 concessa fuit, non respicit nisi « matrimonia illorum qui matrimonia inire non potuerunt intra fines imperii Russiaci »; porro Sophia Krasinska de illorum numero non erat, ut statim demonstratur.

Fatendum quidem est fideles subditos imperii Russiaci, qui, vi legum imperii, inscripti erant in publicis tabulis ecclesiae orthodoxae (scilicet

schismaticae) non potuisse contrahere matrimonium nisi coram ministro orthodoxo (scilicet schismatico). Fatendum est etiam (fere usque ad nostra tempora quibus publicatum est edictum tolerantiae) praefatum rigorem extensum fuisse etiam ad cives austriacos, ritus graeci rutheni uniti, qui degebant in Russia, ibique bona possidebant, ita ut a gubernio Russiaco cogerentur, pariter sub gravissimis poenis, sacramenta in ecclesiis et a sacerdotibus schismaticis recipere. Hi enim, utpote uniti, a patria religione desciverant, et ideo habebantur ut rebelles, quos ad unitatem revocare quibusvis mediis oporteret.

Sed alia prorsus erat conditio Sophiae, eiusque fratris et sororum. Ex una enim parte, erant omnes cives austriaci, ab anno circiter 1878, quo pater eorum, pro se, uxore, et omnibus suis posteris, civitatem austriacam, secundum iura, adeptus erat; ex altera parte, probare poterant se esse romanos catholicos; sic Sophia probare poterat se esse romanam catholicam tum fide baptismi subscripta a parocho « Balneorum S. Iuliani », in Italia, tum authentica attestatione praedicti Reverendi Mikulski, parochi in civitate Cracovia, data die 4 augusti 1890, quae exstat in *Actis*. Unde Sophiae nihil prorsus timendum erat, si sacramenta reciperet in Russia a sacerdotibus catholicis et in specie si matrimonium contrahere, coram sacerdote catholico et in ecclesia catholica. Hoc repetunt omnes testes in causa interrogati; hoc etiam asseruit D. Chelkowski, qui tamen tunc temporis stabat pro valore matrimonii; dixit enim, et pluries, coram Iudice Cracoviensi, matrimonium celebratum fuisse Cracoviae, non quia quidquam impedire poterat celebrationem matrimonii in Russia, sed quia eius sponsa specialem devotionem fovebat erga imaginem Mariae Sanctissimae dictae « na Piasku », quae singulari cultu honorabatur in Ecclesia Carmelitarum Cracoviae. Unde lapsui memoriae tribuenda sunt verba supra relata Reverendi Mikulski: « D. Chelkowski asseruit suam sponsam esse inter numerum eiusmodi personarum », quae scilicet non potuerint contrahere matrimonium in Russia sine gravissimis incommodis. Imo factis constat familiae Krasinski, ob acquisitam civitatem austriacam, et professionem religionis romano-catholicae, nihil amplius timendum fuisse ex parte gubernii Russiaci; Henricus enim, frater Sophiae, matrimonium contraxit Vilnae, in Russia, an. 1897, et nullum inde timuit aut passus est incommodum; ita etiam Hedwigis, soror Sophiae, solemniter baptizata est Varsoviae, in Russia, quin inde unquam ortum sit pro illa aut eius familia detrimentum. Et tantum abest ut civibus austriacis religionem romano-catholicam profitentibus quidquam timendum fuerit ob matrimonia in Russia coram sacerdotibus catholicis publice contracta, ut potius eo modo illa

debuerint contrahere, si voluerint ex iis effectus civiles oriri. Quod expresse testatus est Consul Russiacus, anno praeterito 1909, his verbis: « Le Consulat Impérial de Russie à Rome certifie que, d'après la « loi russe, le mariage est reconnu légal quand il a été célébré par les « autorités religieuses de la religion à laquelle appartiennent les con- « joints, et selon le rite de cette religion. Si les deux conjoints appar- « tiennent à la même religion, leur mariage doit être célébré par un « ecclésiastique de leur religion (articles 61 et 65 du code, volume X, « en vigueur depuis 1824 et jusqu'à nos jours). Par conséquent, une « jeune fille, dont le père, originairement sujet russe, aurait changé de « nationalité dans les formes légales avec toute sa postérité, et baptisée « à l'étranger dans la religion catholique romaine, quoique d'après les « lois russes sur les mariages mixtes elle eût dû être baptisée orthodoxe « grecque, désirant épouser un catholique romain de nationalité alle- « mande, ou de toute autre nationalité, et se trouvant être, au moment « de son mariage, catholique romaine, et légalement sujette étrangère, « doit faire célébrer son mariage en Russie dans une église catholique « romaine, afin que le mariage soit reconnu valide d'après la loi russe « en vigueur aussi en 1892 ». (Haec attestatio exstat in Actis).

Unde cum Sophia esset civis austriaca, et legitime probare posset se esse religione romano-catholicam, liberrime poterat in Russia matrimonium contrahere, ideoque Rev. parochus Mikulski, etiamsi revera habuisset generalem illam facultatem, de qua loquitur in sua depositione, nunquam potuisset eius matrimonio assistere.

Et hoc etiam modo solvitur aliud argumentum pro validitate matrimonii. Putatum est enim Sophiam, propter gravissimam difficultatem matrimonium in Russia celebrandi, solutam fuisse ab obligatione servandi formam Tridentinam, et ideo potuisse recurrere ad quemlibet sacerdotem, etiam non parochum proprium, nec ab hoc delegatum. Verum, uti constat ex supradictis, nulla fuit Sophiae difficultas contrahendi matrimonium in Russia, quia non erat de numero civium illorum, quos leges Russiacae premebant, et ideo nullo modo soluta fuit ob obligatione servandi formam Tridentinam.

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes, et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus, et definitive sententiamus *Constare de nullitate matrimonii inter Dominum Severinum Chelkowski et Dominam Sophiam Krasinska*, et ita ad propositum dubium *Affirmative* respondemus; et exinde sententiam appellatam infirmamus et pro infirmata haberi decernimus et declaramus; Statuentes prae-

terea expensas a Domino Severino Chelkowski et a Domina Sophia Krasinska in parte aequali esse solvendas.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos pertinet, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum et praesertim *cap. 3, sess. XXV, de reformatione,* Conc. Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, die 21 Ianuarii 1910.

L. ✠ S.

Seraphinus Many, *Ponens.*
Franciscus Heiner.
Ioannes Prior.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

I.

AD R. P. AMBROSIUM DE VALENCIA, O. M. C., MODERATOREM PROVINCIALEM PATRUM CAPULATORUM, OB GRATIAS AGENDAS PRO EPHEMERIDE « EL ADALID SERÁFICO » BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITA.

Muy Reverendo Padre:

Con su atenta carta, sin fecha, he recibido la doble colección de la piadosa Revista franciscana « *El Adalid Seráfico* » que bajo la dirección de V. se publica en esa capital, correspondiente á los años IX y X de su publicación; y me he apresurado á dar cuenta á nuestro Santísimo Padre el Papa Pio X, de los votos y adhesiones de parte de V. y de los Terciarios y demás lectores de la referida publicación católica.

Muy grato es siempre al atribulado corazón del Sumo Pontífice y de grande consuelo, el ver en la humilde Revista de VV. un medio tan sencillo como eficáz para mantener y fomentar la sólida piedad en las familias, por medio del espíritu franciscano, que respiran las páginas del *Adalid Seráfico*. Sigan, pues, trabajando con ahinco para que crezcan y se establezcan nuevos centros y Terceras Ordenes y para que se mantengan y nutran de verdadera y sólida piedad cristiana.

A este fin el Santo Padre concede con paternal afecto una especialísima Bendición Apostólica para V. los Religiosos de su Provincia, con los demás Terciarios y lectores de su Revista.

Aprovecho esta ocasión para reiterarme de V. muy R. Padre, afectísimo seguro servidor

24 Enero 1910.

R. CARD. MERRY DEL VAL.

L. ✠ S.

II.

AD R. P. D. IOSEPHUM RAYMUNDUM IBARRA, ARCHIEPISCOPUM ANGELORUM, DE UNIVERSITATE CATHOLICA ANGELOPOLITANA GRATULANDI CAUSA.

Quae Beatissimo Patri coram renunciasti de Catholica tua Universitate Angelopolitana, quaeque referre voluit eiusdem Athenaei Rector, litteris diei 8 Decembris anni 1909, Revñi etiam Delegati Apostolici nec non tua laude exornatis, Sanctitati Suae periucunda obvenerunt.

Nihil enim Augusto Pontifici potius esse potest, quam ut existant atque floreant Instituta quorum finis sit iuvenes ecclesiasticos aliosque militiae clericali non adlectos, bonis moribus ac pietate imbuere eosque omnes vel sacris vel civilibus atque liberalibus instruere disciplinis. Quod cum duobus abhinc annis in Universitate Catholica Angelopolitana factum conspiciatur, ita ut tam brevi temporis spatio, eiusdem Archidioecesis Ordinario testante, non solum ex eadem Archidioecesi, sed etiam ex aliis Reipublicae Mexicanae provinciis, quin immo ex America centrali alumni eiusdem Universitatis scholas frequentent, eoque successu ut omnes amplissimis laudibus cumulent Catholicae Universitatis Angelopolitanae fructus, Deo Optimo Maximo nec non Beatae Mariae Virginis patrocinio gratiae quam maximae reddendae sunt.

Quo magis autem de die in diem Institutum istud floreat, summopere interest profecto quod Professores eiusdem Athenaei in doctrina catholica tradenda Divum Thomam Aquinatem sectentur eumque ducem ac magistrum semper habeant; quodque Universitas ista omnino et in omnibus Apostolicae Sedis advigilantiae, auctoritati et mandatis submissa permaneat. Quae sane promissio, iisdem litteris contenta tuisque verbis confirmata, magno solatio Beatissimi Patris animo fuit, Eumque in bonam spem induxit, quod Universitas Angelopolitana magis magisque in dies prosperet melioresque adhuc fructus adferat.

Quem in finem, atque etiam ut aliquo modo significet quam Sibi cordi sit Universitas Angelopolitana, Augustus Pontifex Tibi, nec non

Rectori, Superioribus, Magistris et Alumnis omnibus specialem apostolicam benedictionem effuso animo impertitur.

Maxima autem cum existimatione sum et permanere gaudeo Amplitudini Tuae

Romae, 27 Ianuarii 1910.

addictissimus

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

III.

AD NOBILES ATQUE PIAS FEMINAS QUIBUS COETUS CONSTITUITUR UNIONIS MULIERUM CATHOLICARUM NETENSIS DIOECESIS, OB VENERATIONIS OBSEQUIUM SANCTITATI SUAE EXHIBITUM.

Illme Signore,

Il Santo Padre, Pio X, ha ricevuto il devoto Indirizzo inviatogli da cotesto Comitato della Unione delle Donne Cattoliche, a nome di tutte le aderenti alla medesima Unione, ed è stato ben lieto di apprendere, insieme alla espressione della Loro filiale venerazione, lo slancio con cui alla voce della divina grazia, che le invitava ad un più vigoroso apostolato cristiano, hanno risposto con i propositi di un cuore grande e di un animo volonteroso.

Sua Santità fa voti che, mediante una ben disciplinata e costante azione di propaganda, cotesta Unione moltiplichi le proprie forze in una numerosa schiera di madri, spose e sorelle, che col profumo delle virtù e colla soavità dell'affetto cooperino alacremente a condurre le anime a Dio ed a farlo regnare nei cuori, nelle famiglie e nella società.

Ed a questo fine l'Augusto Pontefice benedice le Socie tutte di cotesta Unione, e quante, con nobile esempio di cristiana carità, vorranno con Loro dividere le fatiche ed il premio di questo santo apostolato.

Mi valgo volentieri del presente incontro per raffermarmi

Delle SS. LL. Illme

Roma, 29 Gennaio 1910.

Servitore

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

IV.

AD R. D. CANONICUM E. JANVIER, PRO GRATIARUM ACTIONE DE VOLUMINE « SERMONUM SACRAE QUADRAGESIMAE » ANNI 1909.

Monsieur le Chanoine,

J'ai présenté au Saint Père le volume contenant vos Conférences du Carême de 1909, et Sa Sainteté en a agréé l'hommage avec une grande bienveillance.

Le sujet que vous avez abordé, est de ceux qui empruntent aux évènements de l'heure présente une particulière importance.

Dans beaucoup d'esprits, la véritable notion de la loi s'est obscurcie : en dehors de ceux qui sont restés fidèles aux enseignements traditionnels de l'Eglise et à la doctrine qu'elle a reçue de son Divin Fondateur, un grand nombre se sont laissés séduire par des erreurs philosophiques, et par de faux principes issus de la révolution.

Rappeler à votre auditoire le véritable fondement de la loi, établir l'existence de la loi naturelle qui en est la participation, montrer que le pouvoir législatif, comme tout pouvoir, vient de Dieu, indiquer l'action bienfaisante de l'Eglise dans les législations humaines, voilà une tâche digne de cette chaire de Notre-Dame, que vous illustrez à la suite de vos éloquents devanciers. C'est à la philosophie traditionnelle comme aux enseignements de la foi, que vous avez voulu, Monsieur le Chanoine, demander la solution des questions que vous soulevez. Rien ne peut être plus conforme aux intentions et aux directions du Souverain Pontife : vous donnez ainsi aux convictions de vos auditeurs une base inébranlable, et vous les mettez en garde contre les dangers de certaines philosophies modernes.

Le Saint-Père vous félicite donc de vos persévérants efforts, et vous accorde, avec beaucoup d'affection, la Bénédiction Apostolique. Il prie le Seigneur de faire germer le bon grain que vous avez déposé dans les âmes, et de lui faire porter des fruits abondants qui seront votre encouragement et votre récompense.

Avec mes remercîments personnels pour l'exemplaire que vous m'avez envoyé, je vous prie d'agréer, Monsieur le Chanoine, l'expression de mes sentiments bien dévoués en Notre-Seigneur.

31 Janvier 1910.

R. CARD. MERRY DEL VAL.

L. ✠ S.

V.

AD R. P. IACOBUM GÉLY, EPISCOPUM MINATENSEM, OB GRATIAS PERSOLVENDAS DE LIBRO « LE CHRIST ET MA VIE » SUMMO PONTIFICI OBSEQUENTER EXHIBITO.

Monseigneur,

Le Saint Père a eu pour très agréable l'hommage qui Lui a été fait par Votre Grandeur, du livre intitulé « Le Christ et ma vie », dans lequel sont réunies, si heureusement, les notions et les pratiques les plus propres à l'entretien et au développement de la vie chrétienne.

Comme gage d'abondantes faveurs Divines, Sa Sainteté envoie au pieux et modeste auteur Sa Bénédiction Paternelle.

Avec mes remercîments pour l'exemplaire qui m'a été offert, veuillez agréer, Monseigneur, l'expression de mon entier dévouement en Notre Seigneur.

11 Février 1910.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

VI.

AD R. D. CANONICUM J. L. DE LA PAQUERIE, SACERDOTEM S. C., OB LIBRUM « ÉLÉMENTS D'APOLOGÉTIQUE » BEATISSIMO PATRI OBSEQUENTER OBLATUM.

Monsieur le Chanoine,

Le Saint Père a agréé avec une particulière bienveillance l'hommage que vous Lui avez fait de vos deux volumes « Eléments Apologétiques » revêtus de l'approbation de l'autorité religieuse.

L'intéressant et remarquable ouvrage que vous venez de publier, est bien de ceux qui ont le mérite de répondre aux exigences et aux nécessités des temps présents.

C'est ainsi que, à la lumière de la foi, d'une saine philosophie et du bon sens, à l'appui de l'Ecriture S., de l'histoire et des données de la science, vous démontrez d'une manière simple, les grandes vérités de la doctrine catholique en réfutant les objections et les erreurs de l'incrédulité.

Le Saint Père se plaît donc à vous féliciter du zèle qui vous a fait entreprendre et poursuivre ce travail, fruit de vos réflexions et de vos études, et Il ne doute pas que le Divin Sauveur bénira largement ces pages consacrées à la défense de la religion et au bien des âmes.

Comme gage de ces faveurs célestes les plus précieuses, Sa Sainteté vous envoie de tout cœur avec ses remercîments, la Bénédiction Apostolique.

Je vous remercie sincèrement, pour ma part, des deux exemplaires que vous avez bien voulu m'envoyer, et je vous prie d'agréer, Monsieur le Chanoine, l'expression de mes sentiments dévoués en Notre Seigneur.

22 Février 1910.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

VII.

AD R. D. RAMIRUM FERNANDEZ Y VALBUENA, PRAEFECTUM STUDIORUM UNIVERSITATIS PONTIFICIAE TOLETANAE, OB GRATIARUM ACTIONEM PRO DUOBUS EXEMPLARIBUS OPERIS « LA ARQUEOLOGÍA GRECO-LATINA ILUSTRANDO EL EVANGELIO ».

Muy respetable Monseñor:

Con su atenta carta del dia 8 del corriente he recibido los ejemplares de su obra « La Arqueología greco-latina ilustrando el Evangelio », y me he apresurado á poner en manos del Padre Santo el ejemplar dedicado á su augusta persona, encargándome le diera en su nombre muy expresivas gracias, y le trasmitiera la Bendición Apostólica.

Por mi parte, despues de darle á V. las mas afectuosas gracias por el ejemplar que me ha remitido, tengo ahora el gusto de felicitarle por sus trabajos, que son claro testimonio de su incansable laboriosidad y celo santo en defender el tesoro divino de los sagrados libros.

Que el Señor bendiga sus esfuerzos y le conceda su santa gracia.

Roma, 22 Febrero 1910.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

VIII.

AD R. P. D. IOANNEM M. A. MORICE, EPISCOPUM CAIESENSEM, OB VENERATIONIS OBSEQUIUM OCCASIONE SPIRITUALIUM EXERCITIORUM CLERI EIUSDEM DIOECESIS BEATISSIMO PATRI EXHIBITUM.

Monseigneur,

Je n'ai pas manqué de mettre entre les mains du Saint Père « l'Adresse » que Votre Grandeur m'envoyait, le 26 Janvier p., signée par Elle même et par les membres de son clergé réunis pour les exercices spirituels de la retraite.

Cette expression de filial hommage, de dévouement et d'entière obéissance au Souverain Pontife, a été chère à son cœur paternel.

Il aime à croire que ces saints jours, écoulés dans la retraite et dans la méditation, contribueront puissamment à ranimer le zèle et l'esprit sacerdotal des ministres de Jésus Christ, pour se dévouer avec une nouvelle ardeur à la sanctification des âmes, en travaillant à leur sanctification personnelle.

Comme gage des grâces Divines les plus abondantes qu'il demande à Dieu de répandre, au milieu des difficultés actuelles, sur Votre Grandeur et sur son diocèse, le Saint Père vous envoie de tout cœur la Bénédiction Apostolique ainsi qu'au clergé et aux fidèles confiés à vos soins.

Je profite volontiers de cette occasion pour vous exprimer, Monseigneur, mes sentiments très dévoués en Notre Seigneur.

Le 25 Février 1910.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

IX.

AD ALOISIUM BAHIA Y URRUTIA,
QUI GENERALI CATHOLICORUM COETUI PRAEEST.

Muy consoladores han sido para el paternal corazón de Nuestro Santísimo Padre Pio X, los reiterados actos de fe y piedad cristiana, que espontánea y simultáneamente han tenido lugar en toda España, celosa de defender la cristiana educación de sus hijos, contra las asechanzas de las escuelas anticristianas; pero la grandiosa *Asamblea* de Madrid, celebrada el dia 2 del corriente mes, con el mencionado objeto, contiene una importancia de tal naturaleza, por el número de los concurrentes y por haber tomado parte en ella todas las clases de la Sociedad, que han sido de especialísimo agrado de Su Santidad.

Al felicitar á V. y Junta Directiva por el éxito extraordinario de dicha Asamblea, me es muy grato participarle, que Su Santidad agradece el *Mensaje* que con tal motivo se han servido mandarle, y les concede á VV. y á cuantos católicos han tomado parte, una especial Bendición Apostólica, que desea fecunde y consolide la unión ejemplar con que tantos católicos han llevado á cabo una obra de tanta importancia.

Con este motivo se ofrece de V. atento seguro servidor

Roma, 25 Febrero 1910.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Die 15 mensis Martii 1910, in Palatio Apostolico Vaticano, habita fuit Congregatio Sacrorum Rituum Particularis, in qua, Causae infrascriptae relatae sunt, nimirum:

ARMACANA.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI OLIVERII PLUNKET, PRIMATIS HIBERNIAE, ARCHIEPISCOPI ARMACANI.

Super Dubio: « An constet de validitate Processuum Apostolica Auctoritate constructorum; item de obedientia praestita Decretis sa. me. Urbani Papae VIII, de non cultu editis, in casu et ad effectum de quo agitur? »

TAURINEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI IOSEPHI CAFASSO, SACERDOTIS SAECULARIS, COLLEGII ECCLESIASTICI TAURINENSIS REFORMATORIS.

Super Dubio: « An constet de validitate et relevantia Processus Apostolica Auctoritate in Curia Taurinensi constructi super fama sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum in genere praefati Ven. Servi Dei in casu et ad effectum de quo agitur? »

VALENTINA.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI MARIAE MICHAËLAE A SANCTISSIMO SACRAMENTO, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS ANCILLARUM SANCTISSIMI SACRAMENTI ET CARITATIS.

Super Dubio: « An constet de validitate Processuum tam Apostolica quam Ordinaria Auctoritate constructorum: testes sint rite ac recte examinati, et iura producta legitime compulsata, in casu et ad effectum de quo agitur? »

MEDIOLANEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI BARTHOLOMAEI CANALE, SACERDOTIS PROFESSI CONGREGATIONIS CLERICORUM REGULARIUM S. PAULI BARNABITARUM.

Super Dubio: « An constet de validitate et relevantia Processus, in Archidioecesi Mediolanensi Auctoritate Apostolica constructi, super fama sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum in genere praefati Ven. Servi Dei, in casu et ad effectum de quo agitur? »

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

23 Febbraio 1910. — L'Emo Sig. Cardinale Mariano Rampolla del Tindaro, Presidente dell'Accademia Romana di San Tommaso d'Aquino.

7 Marzo 1910. — L'Emo Signor Cardinale Domenico Ferrata, Protettore delle Suore del S. Cuore di Gesù in S. Quentin.

11 Marzo. — L'Emo Sig. Cardinale Beniamino Cavicchioni, Prefetto della S. Congregazione degli Studi.

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve, si è degnata di nominare:

Protonotario apostolico ad instar participantium:

28 Febbraio 1910. — Rev. D. Luigi Martino, Arciprete emerito di Modugno in diocesi di Bari.

Prelati domestici:

17 Febbraio 1910. — Rev. D. Matteo Vido, Vicario generale della diocesi di Tine.

21 Febbraio. — Mons. Giuseppe Hendrick, Cameriere Segreto Soprannumerario di S. S., della diocesi di Rochester (St. Un.).

26 Febbraio. — Mons. Vincenzo Hausner, Cameriere Segreto Soprannumerario di S. S., parroco in Müglitz diocesi di Olmütz.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve, si è degnata conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 Febbraio 1910. — Al Sig. Dott. Alberto Blancas, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica Argentina presso la S. S.

La Commenda dello stesso Ordine:

19 Febbraio 1910. — Al Sig. Enrico Aynard, Presidente del Consiglio centrale della Società di S. Vincenzo de Paoli in Carcassona.

26 Febbraio. — Al Sig. Ludovico de Buggenoms, Presidente della Società di Archeologia e dell'Opera dei Circoli militari in Liegi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

26 Febbraio 1910. — Al Sig. Francesco Zanetti.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

La Santità di Nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

19 Febbraio 1910. — Il Rev. D. Giorgio Zinnicq van Bergmann, Parroco a Tilburgo;

— Il Rev. D. Alessandro Jaivenois, della diocesi di Troyes.

Camerieri segreti di spada e cappa soprannumerari:

11 Febbraio 1910. — Il Sig. Stellier R. H. Gosselin di Errwood Hall, della diocesi di Shrewsbury (Inghilterra).

3 Marzo 1910. — Il Sig. David E. Kenny, della diocesi di Trenton;

— Il Sig. Michele Karski, della diocesi di Sandomir.

Cameriere d'onore in abito paonazzo:

19 Febbraio 1910. — Il Rev. D. Angelo Callegari, della diocesi di Brugnato.

NECROLOGIO

Marzo 1910. — Mons. Domenico Riccardi, Vescovo di Sarsina.

S. CONGREGATIO CONCILII

I. *Patavina.* – Distributionum choralium. – *26 februarii 1910* . 148

S. CONGREGATIO INDICIS

Decretum. – Proscriptio librorum. – *9 martii 1910* 157

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana.* – Dubia quaedam circa missam votivam SS. Apostolorum Petri et Pauli, festa titularis et dedicationis ecclesiae cathedralis et lectiones I Nocturni in festis S. Francisci Xaverii, S. Antonii Patavini et S. Aloisii Gonzagae, quando pro ipsis recurrendum sit ad commune confessorum. – *16 februarii 1910* 158

II. *Parentin. et Polen.* – Confirmationis cultus ab immemorabili tempore praestiti Servo Dei Iuliano Cesarello De Valle, sacerdoti professo Ordinis Minorum sancto et beato nuncupato. – *23 februarii 1910* 159

III. *Meliten.* – Beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Adelaidis Cini, fundatricis hospitii a S. Corde Iesu Melitae. – *23 februarii 1910* 162

IV. *Sinarum.* – Canonizationis Beati Ioannis a Triora martyris, sacerdotis professi Ordinis Fratrum Minorum. – *23 februarii 1910* 166

V. *Aurelianen.* – Canonizationis B. Ioannae De Arc Virginis, puellae Aurelianensis. – *23 februarii 1910* 167

SACRA ROMANA ROTA

Cracovien. – Nullitatis matrimonii. – *21 ianuarii 1910* 169

SECRETARIA STATUS

I. Ad R. P. Ambrosium de Valencia, O. M. C., moderatorem provincialem patrum Capulatorum, ob gratias agendas pro ephemeride « el adalid seráfico » Beatissimo Patri reverenter exhibita. – *24 enero 1910* 175

II. Ad R. P. D. Iosephum Raymundum Ibarra, Archiepiscopum Angelorum, de universitate catholica Angelopolitana gratulandi causa. – *27 ianuarii 1910* 176

III. Ad nobiles atque pias feminas quibus coetus constituitur unionis mulierum catholicarum Netensis Dioecesis, ob venerationis obsequium Sanctitati Suae exhibitum. – *29 gennaio 1910* 177

IV. Ad R. D. Canonicum E. Jauvier, pro gratiarum actione de volumine « sermonum sacrae quadragesimae » anni 1909. *31 janvier 1910* 178

(*Sequitur*)

V. Ad R. P. Iacobum Gély, episcopum minatensem, ob gratias persolvendas de libro « Le Christ et ma vie » Summo Pontifici obsequenter exhibito. – *11 février 1910* 179
VI. Ad R. D. Canonicum J. L. de la Paquerie, sacerdotem S. C., ob librum « Éléments d'apologétique » Beatissimo Patri obsequenter oblatum. – *22 février 1910* 179
VII. Ad R. D. Ramirum Fernandez y Valbuena, praefectum studiorum universitatis Toletanae, ob gratiarum actionem pro duobus exemplaribus operis « La Arqueología grecolatina ilustrando el evangelio ». – *22 febrero 1910* . . . 180
VIII. Ad R. P. D. Ioannem M. A. Morice, episcopum Caiesensem, ob venerationis obsequium occasione spiritualium exercitiorum cleri eiusdem dioecesis Beatissimo Patri exhibitum. – *25 février 1910* 180
IX. Ad Aloisium Bahia y Urrutia, qui generali catholicorum coetui praeest. – *25 febrero 1910* 181

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregatione dei Riti. *Beatificazioni e canonizzazioni* . . 182
II. Segreteria di Stato. *Nomine e onorificenze* 183
III. Maggiordomato di S. Santità. *Nomine* 184
IV. Necrologio 184